

Издателство „Нов живот“ 1994 г.

„Великолепната идея: нов световен ред, в който различните народи се обединяват помежду си заради общите им дела, за осъществяване на общите стремежи на човечеството - мир и безопасност, свобода и правов ред... Само Съединените щати притежават както моралната и нравствената издръжливост, така и средствата, необходими за неговото поддържане.“

Джорж Буш, „Лос Анджелис“, 18 февруари 1991 г.

ТЕМАТА, ПО КОЯТО ПОЧТИ НИКОЙ
НЕ СЕ ОСМЕЛЯВА ДА ГОВОРИ ОТКРИТО...

КАКВО СЕ КРИЕ ЗАД НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД?

ДОКОЛКО ВИ ЗАСЯГА ТОВА ?

НАСТЪПВА ВРЕМЕТО НА ЕДИННАТА СВЕТОВНА СИСТЕМА

„Дали искаме или не, дали сме готови или не, ние всички сме въввлечени в този процес... Въпросът е в това, кой ще установи първата световна система за управление, каквато никога не е обединявала народите; в чии ръце ще бъде двойната власт - авторитетът и контролът над всекиго от нас и над всички нас, взети заедно...“

Нашият начин на живот като личности и представители на различни нации - занаятите, търговията, парите и нашата образователна система, нашите култури, дори генетично присъщите ни признаци на национална принадлежност - всичко това из основи, коренно ще се измени. И никой не ще избегне това влияние. Нито една област от живота ни не ще остане незасегната.“

Malachi Martin, *The Keys of this blood*, p. 15 © 1990

ПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ РЪКОВОДИТЕЛИ НА СТРАНИТЕ ОТ ООН СА ГОТОВИ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД

Асошиейтед Прес

ООН. Ръководителите на Съвета за безопасност към ООН проведоха днес своето първо съвещание с правителствените ръководители; те са готови да поставят ООН в центъра на Новия световен ред и да изработят обща миротворческа политика и контрол над въоръженията...

Конгресът на ръководителите на петнадесетте нации от Съвета за безопасност за първи път от основаването на световната организация през 1945 г. отбелязва, че Съветът като могъща сила на ООН се свиква на най-високо равнище.

The Birmingham News, 31.01.1992

РЕЛИГИЯ И ПОЛИТИКА

(Папа Йоан-Павел II) „отстоява становището си, че хората няма да имат достойна за доверие надежда за създаване на жизнеспособна геополитическа система, ако тя няма за основа римокатолицизма.“

Malachi Martin, *The Keys of this blood*, p. 492 © 1990

СЛОВО КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Религията е може би основната причина за повечето войни и кръвопролития. Неизброими милиони човешки същества са загинали, убити „в името“ на Бог, Аллах, Буда, Мохамед, Христос. Хилядолетия наред християните убиват евреите, евреите ненавиждат мюсюлманите, мюсюлманите въстават против индуизма, християни воюват с християни, шиити с шиити, сикхи срещу индуси. Човеците са пролели безкрайни реки от кръв, защото смятат, че така ще избавят света от *лошите* хора и ще пропрат пътя на мира.

Могат ли хората от различни вероизповедания и култури да живеят в мир на Земята? Като помислим, че дори християните са разделени, ако си спомним безкрайния конфликт между палестинци и евреи, мирните перспективи ще ни се сторят обвити с гъста мъгла. Някои от онези, които имат представа за черните страници от историята, биха отменили всички религии, други - *биха обединили* всички религии.

Днес става нещо необичайно в човешката история. Държавните глави на водещите държави и религиозните водачи предлагат на човечеството *Нов световен ред*, програма, която (мнозина искрено вярват в това) ще донесе мир на Земята. Ще се постигне *единство*, което ще преодолее инстинктивните бариери, дълго разделяли култури и религии. Значителна крачка към Новия световен ред чертаят *икуменизъмът и обединението*, на които бе даден гласък от страна на дейците в областта на религията.

В тази вселенска програма основните теологични или идеологически различия остават настрана дотогава, докато на тяхно място не бъдат установени общи за повечето религии основи.

Възможно ли е дълго желаният всеобщ мир да е тъй лесно постижим? Наистина ли може да изковем продължителен и сигурен мир на наковалнята на компромисите? А може би наивно се отказваме не от Новия Световен Ред, а от *Единствения Световен Ред*, предвещан в пророческото Откровение на Йоан?

Ние започваме полемика съвсем не за да унижим или нападаме честните убеждения на искрени хора, независимо от политическите и религиозните им убеждения. Целта на тази книга е по-скоро да направи явни фактите и принципите, които имат отношение към предстоящите събития. Тя разкрива тайния смисъл на Новия Световен Ред и Вселенското движение - тема, която почти никой не се осмелява да обсъжда.

Но тези проблеми трябва да бъдат обсъждани широко и свободно, защото онези, които познават историята, знаят, че историята се повтаря. И както веднъж отбелязал Уинстън Чърчил: „Колкото по-далеко назад сте в състояние да погледнете, толкова повече от онова, което предстои, можете да видите.“

Издателите

Това издание съдържа откъси от класическия бестселър на Е. Вайт „Ще оцелее ли Америка“, публикуван преди 100 години под заглавие „Великата борба“.

© 1992 by Inspiration Books East, Inc.

ОГЪНЯТ НА ПРЕСЛЕДВАНИЯТА

Когато Исус е открил на учениците Си участта на Ерусалим и събитията, свързани с Неговото второ пришествие, това е било и предсказание за бъдещите преживявания на Неговия народ от момента на възнесението Му до освобождаващото Му завръщане в сила и слава. В няколко кратки изказвания, чийто смисъл е ужасяващ, Той им е предсказал съдбата, подготвена от владетелите на този свят за Божията църква (Матей 24:9, 21, 22).

Историята на първата църква свидетелства за изпълненото пророчество на Спасителя. Пламна огънят на преследванията. Християните, лишени от имота си, бяха прогонени от своите домове. Мнозина запечатаха с кръв своето свидетелство. Благородници и роби, бедни и богати, учени и неграмотни бяха избивани безжалостно.

Тези гонения, започнали при управлението на Нерон (римски император от 55-68 г. сл.Хр.), приблизително по време на Павловото мъченичество, продължаваха с по-голяма или по-малка сила столетия наред. Християните бяха лъжливо обвинявани в най-отвратителни престъпления, считаха ги за причина на тежки бедствия - глад, чума и земетресения. Те бяха превърнати в обект на омраза и подозрение от страна на народа и доносници бяха готови да ги предават срещу възнаграждение, да ги предават невин-

Когато огънят на преследванията бе запален, много християни запечатаха свидетелството си със своята кръв.

ни. Бяха осъждани за метеж против държавата, като врагове на религията, като опасни за обществото. Много от тях загинаха по арените на амфитеатрите - разкъсвани от диви зверове или изгаряни живи. Някои биваха разпнати, други зашиваха в кожи на диви животни и ги хвърляха на арената, за да ги разкъсат кучета. Събираха се тълпи от хора, за които това зрелище бе наслада; аплодисменти и смях съпътстваха предсмъртните страдания и агонията на христианияте.

Където и да се укриваха последователите на Христос, отвсякъде ги гонеха като хищни зверове. Бяха принудени да дирят убежище в пустинни, безлюдни местности. Извън Рим под хълмовете и в скалите бяха прокарани дълги подземни коридори, чиято мрачна и сложна плетеница отвеждаше на цели мили далеч от градските стени. Последователите на Христос намираха приют в тези подземни убежища. Когато Творецът на живота възкреси подвизавалите се в доброто войнстване, от тези тъмни пещери ще излязат много мъченици за делото на Христос.

Напразни останаха старанията на Сатана да унищожи със сила Божиата църква. Божиите служители падаха убити, ала делото на Бога неотменно вървеше напред. Един христианин заяви: „Убивайте ни, измъчвайте ни, осъждайте ни... Всеки път, когато ни покосявате, ние ставаме по-многобройни; кръвта на христианияте е семе“ (Тертулиан, „Апологетика“, 50, Кларк). Хиляди бяха затворени в тъмница и изгубиха живота си, но на тяхно място идваха други.

Сега великият противник се опита да успее с хитрост там, където, действайки със сила, бе претърпял поражение. Спряха гоненията, вместо тях се появиха опасните съблазни на земното благополучие и светската слава. Стремехът беше езичниците да приемат отчасти християнството, а те отхвърляха неговите съществени истини. Твърдяха, че признават Исус за Божи Син и вярват в смъртта и възкресението Му, но не изпитваха никаква нужда от покаяние или промяна на сърцето. Правейки някои отстъпки, предлагана на христианияте да сторят същото, за да се обединят в едно християнско вероизповедание.

Църквата бе в страшна опасност. Тъмницата, изтезанието, огнят и мечът бяха благословение в срав-

нение с всичко това. Някои християни останаха непоколебими и заявиха, че не могат да направят стъпка към подобно съглашателство. Други смятаха, че трябва да отстъпят или да смекчат някои страни от своята вяра и желяха съюз с частично приелите християнството, мотивирайки действията си с убеждението, че така може да ги обърнат напълно. Бе време на дълбока тревога за верните последователи на Христос.

„Убивайте ни, измъчвайте ни, осъждайте ни... Всеки път, когато ни покосявате, ние ставаме по-многобройни; кръвта на христианияте е семе.“

ПРОРОЧЕСТВОТО

Това съглашателство между езичеството и християнството завърши с развитието на „човека на греха“, за когото пророчеството казва, че ще превъзнесе себе си над Бога и ще Му се противи. Апостол Павел във второто си послание към солунците пророкуваше за голямото отстъпление:

„...защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнесе над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи (като Бог) в Божиия храм и представя себе си за Бог“.

(2 Сол. 2:3, 4)

Сетне апостолът е предупредил братята, че „оная тайна, сиреч беззаконието, вече действа“ (2 Сол. 2:7). Още в онзи ранен период от християнската ера той е видял как неусетно в църквата се промъкват заблуди, готвещи пътя за развитие на папството. Тази развита система на лъжлива религия е най-творческият и съвършен образец на сатанинската власт, паметник на опитите на Луцифер да се възкачи лично на престола и да управлява земята съгласно своята воля.

Мнимото обръщане на император Константин в началото на IV в. бе посрещнато с голяма радост и под булото на праведността светското проникна в цър-

квата. Привидно победено, езичеството беше победител. Неговият дух завладя църквата. Учението, обичаите и суеверията му навлязоха във вярата и богослужението на тъй наречените Христови последователи.

В крайна сметка по-голямата част от християните се съгласиха да отстъпят от своите ценности и бе сключен съюзът между християнството и езичеството. Езичниците заявяваха за своето обръщане и се присъединяваха към църквата, ала не бяха се отказали от идолопоклонство, само смениха старите идоли с изображенията на Исус, Дева Мария и светците.

За да се предостави на новообърнатите езичници заместител на идолослужението, тъй че те да приемат формално християнството, в християнското богослужение постепенно бе въведено поклонение пред икони и мощи. В резултат Вселенският събор (II Никейски събор в 787 г. сл.Хр.) узакони тази форма на идолопоклонство. За да извърши богохулното си дело, Рим дръзна да извади от Божия закон втората заповед, забраняваща поклонението пред изображения, и раздели десетата заповед на две, за да запази броя на заповедите.

Сатана се е докоснал и до четвъртата заповед, опитвайки се да отстрани древната събота - осветеният и благословен от Бога ден (Бит. 2:2-3), и да я замени с почитания и пазен от езичниците „достопочтен ден на слънцето“. Отначало старанията му бяха внимателно прикривани. През първите векове истинската събота се пазеше от всички християни. С ревностна почит към Бога и вяра в неотменимостта на Неговия закон те предано защитаваха светостта на принципите на този закон. Съвършено внимателно и хитро Сатана продължаваше да работи чрез посредниците си за постигането на своята цел.

В началото на IV в. император Константин издаде декрет, с който обяви неделята за общонароден празник в цялата Римска империя. Почитан от римляните, денят на слънцето бе пазен и от християните. С политиката си императорът се стремеше да примири противоречивите интереси на християнството и езичеството. Към това го подтикваше духовенството, което в стремежа си към слава и власт бе разбрало, че ако езичниците приемат християнството,

църквата ще засили могъществото си. Но макар много богобоязливи християни да смятаха неделята за свят донякъде ден, те продължаваха да пазят истинската събота като свят Господен ден и я почитаха според четвъртата заповед.

Преди идването на Христос Сатана е подбудил юдеите да обременят съботата с най-строги изисквания, за да я превърнат в непосилно бреме за народа. Сега той с презрение я представяше като юдейска наредба. И се стигна дотам, че започнаха да почитат езическия празник като Божествено предписание, а библейската събота бе наречена юдейски предразсъдък и онези, които я пазеха, бяха предадени на анатема.

НЕЧЕСТИВИ ПРЕТЕНЦИИ

Духът на отстъпление пред езичеството отвори път за по-нататъшно пренебрегване авторитета на Нибето. Едно от основните учения на римската църква утвърждава папата като видим глава на всемирната Христова църква. Така папата бе признат за почти абсолютен наместник на Бога на земята, комуто е поверена върховна власт и в църквата, и в държавата. Освен това папата присвои и божествена титла. Той се нарече „Господ Бог Папа“, обяви себе си за непогрешим и изискваше почит от всички.

Вярата в Христос - истинската основа - бе пренесена върху папата. Вместо да се уповава на Божия Син, Който дарява прощение на греховете и вечно спасение, народът отправяше взор към папата, свещениците и прелатите, с които той споделяше властта си. На хората се казваше, че папата е техният посредник на земята и че никой не би могъл да се доближи до Бога по друг начин освен чрез неговото посредничество; че за тях той е наместник на Бога и затова са длъжни да му се подчиняват безпрекословно. Отклонението от неговите изисквания беше достатъчно основание за жестоко наказание на виновния. Така вниманието на народа бе отвлечено от Бога и насочено към грешните, жестоки хора.

Това учение за върховната папска власт е в разрез с учението на Свещените писания. „На Господа твоя Бог да се кланяш и само Нему да служиш“ (Лу-

ка 4:8). В Своето Слово Бог не прави ни най-малък намек за назначаване на което и да било лице за глава на църквата. Библията възвеличава Бога и разкрива истинското положение на смъртните люде. Папата не може да има никаква власт над църквата на Христос, той незаконно е присвоил такава власт.

Богохулните титли, давани на папата, бяха украсявани и възвеличавани през вековете. Някои от тези хвалебствени изречения се появиха в духовния (римокатолически) речник (*Promta Bibliotheca Canonica*, vol. 6, pp. 438, 442, статията „Папа“). Католическата енциклопедия (изд. 1913 г., т. 6, с. 48) нарича тази книга „истинска енциклопедия на религиозното знание“ и „скъпоценен източник на информация“.

„Санът на папата е тъй велик и възвишен, че той не е просто човек, а сякаш е самият Бог, Негов наместник“.

„Следователно папата е коронясан с тройна корона; той е небесен, земен цар и цар на преизподнята.“

„И тъй, ако е възможно ангелите да грешат или да мислят противно на вярата, само в такъв случай те биха могли да осъдят папата и да го предадат на анатема.“

„Папата е сякаш земен Бог, абсолютен монарх на вярващите в Христос, цар на царете, който притежава изключителна сила и когото всемогъщият Бог е поверил властта не само над земното, но и над небесното царство.“

„Папата може да измени Божествените закони, защото е надарен не с човешка, а с Божествена сила.“

РИМ НА ЕЗИЧНИЦИТЕ СЕ ПРЕВРЪЩА В РИМ НА ПАПАТА

През VI в. папството достигна своето могъщество и разцвет. За негов център бе избрана столицата на империята и римският епископ беше назначен за глава на църквата. Времето на езичеството свърши, настъпи времето на папството.

Идването на власт на римската църква положи начало на мрачното Средновековие. Властта ѝ растеше, мракът се съгъстваше. Вярата в Христос - истинската основа - бе пренесена върху папата. Бяха опасни дни за Христовата църква. Колко малко верни знаменосци бяха останали! Макар все още да имаше верни свидетели на истината, понякога заблудата и суеверието сякаш тържествуваха, а истинската религия почти бе изчезнала от лицето на земята. Евангелието бе изгубено като истински критерий, а формите на религията се множаха. Учеха хората не само да гледат на папата като на свой посредник, но и да се стремят с дела да изличат греха. Изнурителни и дълги поклоннически пътувания, налагани на каещия се грешник наказания, поклонения пред мощи, издигане на църкви, параклиси, олтари, големи дарения за църквата и много други изисквания бяха предявявани на хората, за да се смекчи Божият гняв и да се изпроси благоразположението на Бога; Бог бе уподобяван на хората, които се гневят за дреболии, и се търсеше начин да бъде омилолюбив с дарове и наказания, налагани на каещи се грешници!

В края на VIII в. привържениците на папата завиха, че в първите столетия от живота на църквата римските епископи са имали духовната власт, за която претендираше папството. За да се потвърди тяхната претенция, монаси подправяха древните ръкописи. Бяха намерени неизвестни дотогава синодални решения, потвърждаващи абсолютната власт на папата от най-ранната епоха. И църквата, отхвърлила истината, с готовност прие тази измама.

Папството направи още една крачка по пътя на високомерното си възвисяване, когато през XI в. папа Григорий VII обяви непогрешимостта на римската църква. Едно от неговите твърдения гласеше, че според Свещените писания църквата никога не се е заблуждавала и не ще се заблуди. Но Библията никога не е твърдяла това. Гордият епископ предяви претенции за правото да сваля от трона императорите и заявяваше, че никой няма право да отменя нито едно от неговите постановления, докато той има изключителното право да отменя решенията на другите.

МОЛИТВИ КЪМ СВЕТИИТЕ

ПОКЛОНЕНИЕ ПРЕД ДЕВА МАРИЯ

Следващите столетия свидетелстват за растящата заблуда в ученията на Рим. Още преди установяването на папската институция езическите философски учения привличаха вниманието на вярващите и оказваха влияние върху църквата. Основен постулат на тези учения бе вярата в естественото безсмъртие на човека и неговото съзнателно състояние след смъртта. Това учение бе основата, на която Рим утвърди застъпническите молитви на светиите и обожествяването на Дева Мария. Оттук възникна и лъжеучението за вечните мъки, което рано влезе в папските символи на вярата.

ЧИСТИЛИЩЕТО

Така бе подготвен пътят за навлизането на друга езическа измислица, наречена от Рим чистилище, която вдъхваше страх у лековерната и суеверна тълпа. Тази заблуда разказваше за мястото на мъченията, където попадали душите, незаслужаващи вечна гибел, и където след съответни наказания те се очиствали, за да отидат сетне на небето.

МЕСА

Библейското постановление за Господнята вечеря бе изместено от идолопоклонническото жертвоприношение по време на месата. Папските свещеници твърдяха, че ритуалите, лишени от какъвто и да било смисъл, превръщат обикновените хляб и вино в истински „тяло и кръв Христови“. (Cardinal Wiseman, *The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved From Scripture*, лекция 8, ч. 3, гл. 26.) С кощунствена надменност си присвояваха творческата сила на Бога, сякаш те създаваха Твореца на всичко съществуващо. Под

смъртна заплаха се изискваше от всички християни да признаят вярата си в тази страшна богохулна заблуда. Мнозина, отказали да го сторят, изгаряха живи на кладата.

ИНДУЛГЕНЦИИ

Рим имаше нужда от още една измислица, за да използва страха и пороците на своите привърженици. Бе създадено учението за индулгенциите. Беше обещавано пълно прощение на минали, настоящи и бъдещи грехове, както и освобождаване от всички мъки и наказания на онези, които бяха готови да участват във водените от папата войни за разширяване на владенията му или да наказват осмелилите се да отрекат върховната му духовна власт. Учеха хората, че давайки пари на църквата, се освобождават от греховете и могат да спасят душите на мъртвите си близки, които горят в мъчителни пламъци. Така Рим богатееше, тънееше в разкош, разврат и пороци, като претендираше да замести Онзи, Който нямаше где глава да подслони (Лука 9:58).

ИНКВИЗИЦИЯ

През XIII в. бе учредено и въведено в действие едно от най-страшните оръдия на папството - инквизицията. По този въпрос князът на тъмнината сътрудничеса с представителите на върховната папска власт. Сатана и неговите ангели присъстваха на закритите им съвещания и владееха мислите на тези безбожни хора, които изобретяваха методи за изтезание, твърде страшни и безчовечни, за да бъдат представяни пред човешки очи. „Великият Вавилон“ се беше „опил от кръвта на светиите“ (Откр. 17:5-6). Осакатените тела на милиони мъченици викаха към Бога за отмъщение и възмездие.

Папството стана световен деспот. Императори и царе се подчиняваха на заповедите на римския папа. Изглеждаше, че земната участ и вечността на хората бяха в ръцете му. Столетия наред ученията на Рим не

срещаша никакъв отпор, всичко им бе подчинено - с какво благоговение се извършваха неговите обреди, на какво внимание се радваха обикновено празниците му! С всеобща почит и щедри възнаграждения бе обсипвано римското духовенство. Ала „яркият дневен блясък на папското могъщество бе среднощен мрак за света“ (J.A.Wylie, *The History of Protestantism*, т.1, гл.4). Не само народът не познаваше Свещените писания, но и свещениците не се ориентираха в тях. Отстранявайки Божия закон като мерило за правда, те се ползваха с безгранична власт и бяха необуздани в порочния си начин на живот. Навсякъде процъфтяваха измама, користолюбие и разврат. Хората не се спираха пред никакво престъпление, ако то се оказваше единственият път към богатство и обществено положение. Дворци на папи и прелати се превръщаха във вертепи, където владееше най-долен разврат. Някои от властващите папи носеха вина за толкова страшни престъпления и светската власт се опитваше да ги отлъчи от църквата като най-паднали изверги, които не можеше повече да бъдат търпени. Столетия наред Европа не направи никакъв прогрес в областта на науката, изкуството и общественото развитие. Християнството бе поразено от нравствена и духовна парализа.

**„Яркият дневен блясък на папското
могъщество бе среднощен мрак за
света“.**

СВЕТЛИНА В МРАКА

Най-видното място сред призваните да изведат църквата от мрака на папството към светлината на посъвършена и чиста вяра заема Мартин Лутер. Ревностен, пламенен и предан, не познаващ друг страх, освен страха от Бога, не признаващ друга основа на вярата, освен Свещените писания, Лутер бе мъж на своето време, чрез когото Бог извърши великото дело на Реформацията в църквата и Просвещението в света.

Осемнадесетгодишен той стана студент в Ерфуртския университет. Блестящата памет, живото въображение, огромните способности на мисълта и безкрайното прилежание много скоро му помогнаха да заеме едно от първите места сред съотечествениците си. Веднъж, преглеждайки книгите в университетската библиотека, Лутер намери латинска Библия. Даже и не подозираше за съществуването ѝ. При официалните богослужения чуваше само отделни откъси от Евангелието и предполагаше, че това е цялата Библия. А сега за първи път я виждаше. Със смесени чувства на благоговение и изумление прелистваше той свещените страници. Разтреперан, с разтуптяно сърце четеше словата на живота, спираше от време-навреме и възкликваше: „О, ако можеше да ми даде Бог такава книга! (D'Aubigne, *History of Reformation of the Sixteenth Century*, т.2, гл.2.)

Лутер отиде в манастир, подбуден от сериозното желание да получи прощение на греховете си и да намери мир с Бога. Там вършеше прислужническата работа и беше заставян да проси милостиня от къща в къща. Унизителното му положение дълбоко оскърбяваше чувствата му, но той го понасяше с търпение и вяра, че го е заслужил с греховете си.

Но най-голямо удоволствие му доставяше изучаването на Божието слово. Намери Библия, прикована към манастирската стена, и често се спираше на това място. Колкото повече растеше в него съзнанието за греховността му, толкова по-старателен ставаше в желанието си чрез дела да получи прощение и мир. Водеше аскетичен живот, опитвайки се с пост, бдение и самобичуване да се избави от лошите си наклонности, в борбата с които монашеският живот не му беше помогнал. Лутер казва:

„Аз наистина бях благочестив монах и изпълнявах предписанията на ордена по-стриктно дори, отколкото бих могъл да го предам с думи. И ако някой сред монасите с подвижите си би могъл да заслужи небесното царство, несъмнено и аз бих имал това право. ...Ако това бе продължило още малко, щях сам да се вкарам в гроба“.

D'Aubigne, т.2, гл.3

Ала въпреки усилията му неговата обременена душа не намери покой. Накрая стигна до пълно отчаяние.

ДА ОТПРАВИМ ВЗОР КЪМ ХРИСТОС

Когато Лутер вече мислеше, че всичко е изгубено, Бог му изпрати приятел и помощник. Благочестивият Щаупиц помогна на Лутер да разбере Божието слово. Убеди го да не се взира в себе си, помогна му да се освободи от угнетяващото очакване на вечното наказание за нарушаването на Божия закон и обърна взора му към Исус, към неговия прощаващ греховете Спасител. „Вместо да се измъчваш за греховете си, хвърли се в обятията на Изкупителя. На Него се уповай, облегни се на Неговия праведен живот, вярвай в изкупителната сила на Неговата смърт... Покори се на Божия Син. Той стана човек, за да те увери в Божията благосклонност... Люби Го, защото Той пръв те възлюби“ (D'Aubigne, т.2, гл.4). Думите му имаха невероятно въздействие върху Лутер. След дълга борба с вкоренените заблуди той най-сетне позна истината и в изтерзаната му душа настана мир.

След като бе въведен в свещенически сан, Лутер бе поканен да напусне манастира и да стане професор във Витенбергския университет. Тук той започна с усърдие да изучава Библията в оригинал. Щаупиц, приятелят и учителят, го подтикна да проповядва от университетската катедра Божието слово. Лутер се колебаеше, чувствайки се недостоеен да говори на народа в името на Христос. Едва след дълга борба най-сетне отстъпи пред молбите на своите приятели. Започна да чете лекции за Библията и пред изумените му слушатели разтвориха страниците си Псалмите, Евангелията и Посланията.

ЛУТЕР В РИМ

Лутер си оставаше верен син на папската църква и дори в мислите си не допускаше, че може да не бъде такъв. По Божия промисъл той реши да посети Рим. Вървейки пешком, се отбиваше по пътя си в манастирите. В един от италианските манастири ви-

дя разкош, богатство и великолепиe, които го поразиха. Монасите имаха княжески доходи, живееха във великолепни покои, носеха най-богати и скъпи одежди и сядаха пред отрупана маса. С дълбока скръб Лутер сравняваше тази картина със самоотричането и лишенията на своя живот.

Най-сетне видя в далечината града на седемте хълма. Трогнат до самите дълбини на душата, се хвърли на земята и възкликна: „Приветствам те, свещени Рим! (D'Aubigne, т.2, гл.6). Влезе в града, посети църквите, вслушваше се в удивителни разкази, повтаряни от свещеници и монаси и взе участие във всички установени церемонии. Навсякъде виждаше картини, които пълнеха душата му с ужас и учудване. Разбираше, че беззаконието владее в средата на духовенството. Чуваше непристойни шеги от прелатите и се ужасяваше, осъзнавайки страшното им богохулство даже по време на богослужение. Сред монаси или сред жители на града, навсякъде наблюдаваше разточителство и разврат. Накъдето и да погледнеш, търсейки святост, се сблъскваше с осквернението. „Никой не ще повярва - пишеше той - какви грехове, какви позорни дела се вършат в Рим. За да повярваш, трябва да видиш всичко това. Вече дори и поговорка има: „Ако има ад, Рим е построен в него. Той е пропасть, от която възлизат греховете“ (D'Aubigne, т.2, гл.6).

СТЪЛБАТА НА ПИЛАТ

В свой декрет папата бе обещал да опрости греховете на всички, които изкачат на колене тъй наречената „Стълба на Пилат“, за която разказват, че е чудодейно пренесената от Ерусалим в Рим стълба, по която нашият Спасител слязъл на излизане от римския върховен съд. Веднъж, докато благоговейно я изкачвал на колене, Лутер внезапно чул подобен на гръм глас, който сякаш му казал: „Праведният чрез вяра ще живее“ (Римл. 1:17). Той се изправил ужасен и засрамен и побързал да се отдалечи. Чутите думи никога не изгубили своята власт над душата му. От този миг, както никога дотогава, прозрял цялата измама, събрана в надеждата с човешки дела да се зас-

лужи спасението, и разбрал необходимостта от постоянна вяра в заслугите на Христос. Очите му се отворили и нищо вече не било в състояние да го разубеди, че папството е заблуда. Отвърщайки лице от Рим, отвърнал от него и сърцето си и от този миг започнало неговото отделяне, докато накрая окончателно скъсал всяка връзка с папската църква.

АВТОРИТЕТЪТ НА СВЕЩЕНИТЕ ПИСАНИЯ

След завръщането си от Рим Лутер получи научната степен „доктор по богословие“ във Витенбергския университет. Той даде тържествен обет, че всеки ден от своя живот старателно ще изучава Божието слово и с вяроност ще проповядва него, а не папските изявления и догми. Не бе вече обикновен монах или професор, а авторитетен вестител на Библията. Решително заяви, че християнството не бива да възприема никакви други учения, освен онези, чиято основа са Свещените писания. Тези думи нанасяха съкрушителен удар в самото сърце на папската власт. Те съдържаша жизнения принцип на Реформацията.

Във Витенберг бе запалено светило, чиито лъчи трябваше да стигнат до най-далечните кътчета на земята и да светят все по-ярко с приближаването на края на вековете. Ала светлината и тъмнината не могат да се помирят. Между истината и заблудата се води непримирима борба. Да защитаваш и да поддържаш едното, означава да се бориш против другото и да го опровергаваш. Няколко години след началото на Реформацията Лутер каза: „Бог не ме води, Той ме тласка напред. Аз вече не разполагам със себе си. Искам да живея в покой, а вместо това съм в самия център на вълненията и безпокойството“ (D'Aubigne, т.5, гл.2). Очакваше го истинско сражение.

СТРОИТЕЛСТВОТО НА КАТЕДРАЛАТА „СВЕТИ ПЕТЪР“

Римската църква търгуваше с Божията благодат. С цената на престъпления трябваше да се издигне храм за прослава на Божието име, с беззаконие се заплащаше полагането на крайъгълния камък! Но действията, които трябваше да послужат на величи-

ето на Рим, нанесоха на властта и великолепието му най-съкрушителния удар, пробудиха решителните и силни врагове на папството и предизвикаха борба, която разтърси папския трон и разклати тройната тиара на главата на върховния епископ.

Монах на име Тецел, комуто било поверено ръководството на търговията с индулгенции в Германия, бе уличен в най-ниски престъпления против обществото и Божия закон, ала успя да избегне заслуженото наказание и бе натоварен с изпълнението на користолюбивите и безсъвестни планове на папството. С неподражаемо безочие той редеше невероятни басни и разказваше удивителни истории, за да прелъсти невежия и суеверен народ. Ако народът имаше в ръцете си Божието слово, не би било тъй лесно да го измамят. Векове наред разпространението на Библията бе забранено. Обикновените хора нямаха право да я четат и да я имат у дома си. Криеха я от тях, за да останат те пленници на папската власт и да поддържат авторитета и богатството на високомерните ѝ вождове (John C. L. Gieseler, *A Compendium of Ecclesiastical History*, № 4, 1, 5).

ИНДУЛГЕНЦИИТЕ - ПРОДАЖБА НА ГРЕХА

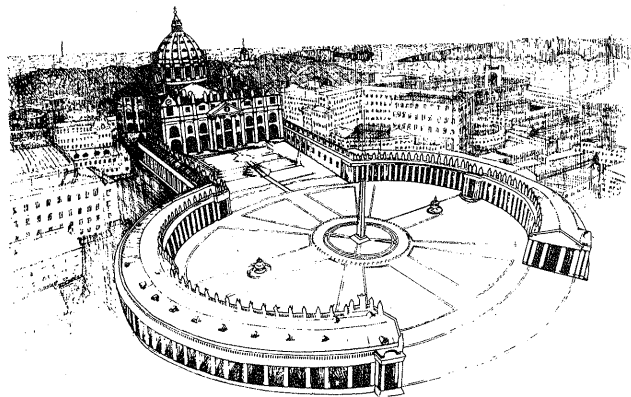
Пред влизания в града Тецел вървеше глашатай и викаше: „Сега пред вашите врати е Божията милост и милостта на святия отец“ (D'Aubigne, т.3, гл.1). Той дори уверяваше своите слушатели, че индулгенциите имат спасяваща сила не само за живите, но и за мъртвите и щом монетите звъннат в кутията, душата излита от ада и се устремява към небето. (K.R.Hagenbach, *History of the Reformation* v.1, p.96.)

Ни един прелат не дръзна да издигне глас против тази несправедлива търговия, но хората бяха разтревожени и мнозина сериозно се питаха няма ли да намери Господ път за очистване на Своята църква.

Лутер, все още ревностен привърженик на папството, бе ужасен от богохулната дързост на монасите. Много негови енориаши, купили право на прощение, идваха при него като при духовен ръководител, признаваха греховете си и очакваха прощение, но не заради покаянието; желяеха да започнат нов живот,

ала в основите му поставяха индулгенцията. Лутер отказваше да ги изповяда и им говореше, че ако не се покаят и не променят своя живот, ще загинат в греховете си. Тревожни, те се връщаха отново при Тецел и му е оплакваха, че пастирът им отказва да ги изповяда, а най-смелите искаха да им върне парите. Това довеждаше монаха до яростен гняв. Той проклинаше страшно, заповядваше да се палят клади в градовете и заявяваше, че е „получил заповед от папата да изгаря всички еретици, които се осмеляват да се вдигнат против святите му индулгенции“ (D'Aubigne, т.3, гл.4).

Лутер сериозно и тържествено предупреждаваше народа от амвона. Разкривайки отвратителната същност на греха, учеше хората, че човекът не може с дела да намали вината си или да избегне наказанието. Само чрез покаяние пред Бога и вяра в Христос грешникът може да получи спасение. Христовата благодат не може да се купи с пари, тя е свободен дар. Съветваше хората да не купуват индулгенции, а с вяра да гледат на разпнатия Изкупител. Разказваше им за горчивия си опит, за самоуниженията и изтезанията, чрез които се бе надявал да получи спасение, и уверяваше слушателите си, че е намерил мир и радост едва когато е престанал да се уповава на себе си и се е обърнал с вяра към Христос.

С цената на престъпления трябваше да се издигне храм за прослава на Божието име, с незаконие се заплащаше полагането на крайгълния камък!

ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЕТ ПЪТИ НЕ!

Лутер реши да предприеме по-ефективни мерки против въпьющата злоупотреба. Идваше един от най-големите празници - празникът на Все светии. В навечерието му Лутер тръгна с тълпата към църквата и прикова към църковните двери лист хартия с деветдесет и пет тезиса против индулгенциите. Той обявяваше също, че е готов на следващия ден, в университета, в присъствието на своите противници, да защити тези тезиси.

Това предложение предизвика всеобщо внимание. Четяха и препрочитаха тезисите му. Голямо вълнение цареше в града и в университета. В тезисите се казваше, че нито на папата, нито на когото и да било е била давана някога власт да прощава грехове и да отменя наказанието за тях; че този замисъл не е нищо друго освен измама и хитър начин да бъдат събрани пари, като се играе със суеверието на народа. По-нататък съвсем ясно се говореше, че евангелието на Христос е най-скъпоценното съкровище на църквата и че разкритата в него Божия благодат се дава даром на всички, които я търсят с покаяние и вяра.

Буквално след няколко дни цяла Германия вече знаеше за повдигнатите от Лутер въпроси, а няколко седмици бяха достатъчни, за да заговори за тях цели-

Този замисъл не бе нищо друго освен измама и хитър начин да бъдат събрани пари, като се играе със суеверие на народа.

ят християнски свят. Мнозина от преданите паписти, които виждаха страшното беззаконие, царящо в църквата, и страдаха, без да знаят как да преградят пътя му, четяха тезисите на Лутер с голяма радост и чувача да звучи в тях гласът на Бога. Те виждаха във всичко това ръката на милосърдния Бог, пожелал да пресуши потока от беззаконие, извиращ от папския престол. Князе и чиновници тайно ликуваха, че ще бъде ограничена високомерната власт, поставила себе си над всяка критика.

Въпреки че Божият Дух ръководеше Лутер в това дело, той вървеше напред, водейки сурова борба. Като могъщ водопад се стовариха над него упреците на враговете, неправилното тълкуване на намеренията му, несправедливи порицания на характера и постъпките му; всичко това имаше своите последици. Някои го обвиняваха, че действа прибързано и невъздържано. Други отправяха упреци, че е самонадеян, че не Бог му е поверил това дело, че е воден от гордост и показна смелост. „Известно е - отговаряше той, - че този, който иска да наложи нова идея, рядко успява да го направи, без да изглежда горд, без да предизвика спорове. Защо Христос и другите мъченици бяха предадени на смърт? Защото гледаха на тях като на горделивци, отнасящи се с презрение към мъдростта на своето време и защото те смело прокарваха нови идеи, без предварително смирено да се съветват с привържениците на старите възгледи“ (D'Aubigne, т.3, гл.6).

Много държавни и църковни сановници бяха убедени в истинността на тезисите на Лутер, но скоро разбраха, че приемането им ще предизвика големи промени. Да станат просвещението и реформата достояние на народа, всъщност означаваше да се подрие авторитетът на Рим. Щеше да секне обилният приток на доходи в неговата хазна, а това несъмнено щеше да доведе до чувствителни ограничения в разкошния живот на папските вождове. Дори нещо повече - да се учи народът да мисли и действа самостоятелно, да бъде той научен да гледа на Христос като на единствена надежда за спасение - това означаваше да се свалят папският трон и в крайна сметка би бил нанесен съкрушителен удар на техния собствен авторитет. Това бяха съображенията, поради които те отхвърлиха предложеното им от Бога познание и, вою-

вайки против човека, изпратен да ги просвети, воюваха против Христос и истината.

Лутер потръпваше, оценявайки положението си. Бе сам, а се опълчваше срещу най-могъщата власт на земята. Понякога биваше обхванат от съмнения дали наистина е избран от Бога да се бори против авторитета на църквата. „Кой съм аз - пишеше той, - та да се съпротивлявам на папското величие, пред което... треперят земните царе и целият свят?... Никой не знае какво изстрадах през първите две години, в какво отчаяние и скръб бях потопен“ (D'Aubigne, т.3, гл.6).

БИБЛИЯТА И САМО БИБЛИЯТА

Когато враговете на Лутер се аргументираха с обичаите и традициите или с постановленията и авторитета на папата, реформаторът се обръщаше към Библията и само към Библията. Те не можеха да отговорят на приведените доказателства и разгневени, роби на формализма и суеверието, само искаха живота му, както юдеите желяеха да отнемат живота на Христос. „Той е еретик - крещяха ревностните поддръжници на Рим. - Да се разреши на този страшен еретик да живее и час дори, е най-ужасен грях против църквата. Водете го на ешафода!“ (D'Aubigne, т.3, гл.6).

Лутер бе призован да се яви в Рим, за да даде обяснения. Неговите приятели посрещнаха заповедта с ужас. Те съзнаваха напълно опасността, която грозеше приятеля им в този нечестив град, обагрен с кръвта на мъчениците за името на Исус Христос. Заявиха протеста си против заминаването на Лутер за Рим и искаха той да даде обясненията си в Германия.

Искането им най-сетне бе удовлетворено и бе изпратен представител на папата, за да гледа делото на Лутер. Той бе получил от папата указания, в които Лутер вече беше обявен за еретик. Затова папският легат бе упълномощен „да възбуди съдебно преследване и незабавно да го изпрати в затвора“. В случай на съпротива от страна на реформатора и невъзможност да го арестуват легатът имаше пълномощия „да го обяви извън закона на територията на цяла

Германия, да предаде на изгнание, проклятие и отлъчване от църквата неговите привърженици“ (D'Aubigne, т.4, гл.2). На своя легат папата бе поръчал още да отлъчи от църквата и подложи на гнева на Рим всички, с изключение на императора, които не са направили нищо за залавянето на Лутер и неговите защитници, без оглед на поста им в държавата и църквата. Така трябваше да бъде изкоренен напълно отровният еретизъм.

Всичко това красноречиво свидетелстваше за духа на папството. В целия документ нямаше и следа от християнските принципи и дори от най-обикновена справедливост. Лутер живееше и работеше много далеч от Рим; той не бе имал възможност да даде обяснения и да се защити, но още преди разследването по неговото дело вече бе обявен за еретик и в същия ден бе предупреден, обвинен, съден и осъден - и всичко бе сторено от мнимия „свят отец“, височайш и непогрешим авторитет в църквата и държавата!

Лутер щеше да бъде съден в Аугсбург и се отправи пеш за мястото на съда. Дебнеха го сериозни опасности. Открито го заплашваха да го заловят и убият по пътя и приятелите му го умоляваха да не се излага на опасност. Убеждаваха го дори за известно време да напусне Витенберг и да живее в нечий приятелски дом. Но той не желаше да остави града, където го бе поставил Бог.

Вестта за пристигането на Лутер в Аугсбург достави на папския легат огромно удовлетворение. Приятелите на Лутер го съветваха да не се явява пред него без охранителна грамота и се заеха да я получат от императора. Легатът се надяваше, ако е възможно, да принуди Лутер да се отрече, ако ли не, да го отведе в Рим, където го очакваше участта на Хус и Йероним. Затова чрез свои пратеници той се опитваше да го убеди да се яви при него без охранителна грамота, да се довери на неговата милост. Ала реформаторът решително отказваше. Той нямаше да се яви пред папския пратеник без документите, гарантиращи му покровителството на императора.

ЛУТЕР ПРЕД СЪДА

Решавайки се на хитрост, враговете на Лутер се опитаха да го завладеят с лицемерна доброта и любезност. При срещите си с него легатът говореше приятелски, но изискваше от Лутер да се подчини във всичко на авторитета на църквата и безапелационно да се отрече от всеки пункт на своето учение. Той, разбира се, не бе оценил по достойнство човека, с когото си имаше работа. В отговора си Лутер даде израз на своето уважение към църквата, на стремежа си към истината, на готовността си да отговори на всички въпроси относно учението му и отговорите да предостави за обсъждане във водещите университети. Заедно с това той протестираше срещу начина, по който действаше кардиналът, изискващ отричане, без доказателства, че опонентът му се заблуждава.

Чуваше само: „Отречи се, отречи се!“ Реформаторът разкриваше, че учението му е основано на Свещените писания и твърдо заяви, че не може да се откаже от истината. Легатът не беше в състояние да опровергае доказателствата на Лутер, обсипа го с ругатни, упреци, ласкателства, гневно цитираше предания и слова на отците на църквата, не му даде възможност да произнесе нито дума. Лутер виждаше цялата безполезност на подобни разговори и в края на краищата получи неохотно издадено разрешение да отговори в писмен вид.

При следващата среща Лутер представи точен и изчерпателен отговор, подкрепен с много стихове от Свещените писания. Прочете го на глас и го връчи на кардинала, който го хвърли с презрение и изкрещя, че това е прост сбор от празни думи и цитати, нямащи нищо общо с делото. Тогава, въодушевен, Лутер навлезе в територията на мирогледа на прелата, в областта на църковните предания и учения и напълно опроверга становищата му.

„ЩЕ ТЕ ПРЕДАМ НА АНАТЕМА“

Виждайки, че доказателствата на Лутер са неопровержими, прелатът изгуби самообладание и изкрещя гневно: „Отречи се! Ако ли не, ще те изпратя в Рим, за да застанеш пред съд, който добре познава делото ти. Ще предам теб и привържениците ти на анатема и ще изключа от църквата всички, които ти съчувстват“ (D'Aubigne, London ed., т.4, гл.8).

Лутер се оттегли незабавно заедно с приятелите си, давайки да се разбере съвсем ясно, че за никакво отричане и дума не може да става. Разбира се, кардиналът се беше надявал на друго. Той се бе залъгвал с надеждата, че силom, чрез заплахи ще застави Лутер да се подчини. И сега, останал насаме с помощниците си, ги гледаше с нескрита досада. Плановете му бяха рухнали тъй неочаквано.

Мъжественото поведение на Лутер остави трайна следа. Присъстващите имаха възможност да сравнят двамата мъже, да преценят духа, който водеше всекиго от тях, силата и правилността на позициите им. Какъв потресаващ контраст! Скромният, искрен и непреклонен реформатор се възправяше облечен в Божията сила, негов защитник бе истината; папският представител, самонадеян и властен, надменен и безразсъден, не бе привел ни едно доказателство от Свещените писания и само неистово бе крещял: „Отречи се! Откажеш ли, ще те изпратя в Рим и там ще получиш заслуженото наказание!“

Макар че Лутер имаше охранна грамота, враговете му се надяваха да го заловят и арестуват. Приятелите му настояваха той да се завърне незабавно във Витенберг, при това крайно предпазливо, без да обявява намеренията си. Нощем, на кон, съпроводен само от един водач, напусна Аугсбург. Стигна безпрепятствено до малка порта в градската стена. Стражата отвори и той излезе заедно с водача си. Преди римският легат да узнае за заминаването му, той бе вече далеч от всяка опасност.

С недоволство и страшен гняв легатът посрещна вестта за бягството на Лутер. Бе се надявал да заслужи голяма награда за умелите си и решителни действия спрямо този смутител на църквата. И изля

цялото негодувание с писмо до курфюрста на Саксония Фридрих, отправяйки тежки обвинения към Лутер, като изискваше от Фридрих да изпрати реформатора в Рим или да го застави да напусне Саксония.

В своята защита Лутер искаше легатът или папата да му докажат въз основа на Свещените писания заблудата му и от своя страна тържествено обещаваще, че щом това бъде сторено с помощта на Библията, ще се отрече от своите възгледи. Приведените от Лутер доказателства от Свещените писания бяха последователни и непоколебими. Когато по-късно трябваше да застане да защити вярата си пред германския император Карл V и Сейма, Лутер смело заяви:

„Тъй като Ваше императорско величество и Техни княжески височества искат от мен определен, прост и пряк отговор, аз съм готов да го дам: не мога да подчиня моята вяра нито на папата, нито на Събора, защото е ясно като бял ден, че те самите нередко са се заблуждавали и са си противоречали. Ако не бъда разубеден относно приведените от мен цитати със свидетелства от Свещените писания или с открити и разумни аргументи и ако всичко това не бъде представено на съда на моята съвест, заплена от Божето слово, аз не мога и няма да се отрека, защото за христианина е опасно да говори против съвестта си. Ето, стоя пред вас и не мога да постъпя по друг начин; Бог да ми е на помощ. Амин“.

D'Aubigne, т.7, гл.8

Курфюрстът не бе добре запознат с учението на Лутер, но го поразиха искрените му, силни и ясни слова и той твърдо реши да го покровителства, докато не се докажат заблудите на реформатора. В своя отговор до легата той писа: „Би трябвало да сте удовлетворен от явяването на доктор Мартин Лутер в Аугсбург. Не очаквахме, че ще го принуждавате да се отрече, без да се постараете от Ваша страна да го убедите, че се заблуждава. Никой от учените в наша-

та държава не ми е доказал, че учението на Мартин Лутер е безбожно, антихристиянско или еретично.“ Курфюрстът отказваше да изпрати Лутер в Рим или да го изсели от владенията си (D'Aubigne, т.4, гл.10).

САМИЯТ АНТИХРИСТ?

Лутер бе изумен, когато сравняваше святите истини с папските декрети и постановления.

„Чета - пишеше той - декретите на папата и, знам ли, или папата е самият антихрист, или е негов апостол, в тях Христос е представен в тъй лъжлива светлина, Той е разпнат.“

D'Aubigne, т.5, гл.1

В своя призив към императора и германското дворянство за реформация на християнството Лутер писа за папата:

„Ужасно е да се гледа как човекът, който величае себе си като наместник на Христос, демонстрира великолепие, пред което бледнее великолепието на императорския двор. Нима той прилича на безимотния Исус или на скромния Петър? Казват, че папата бил властелин на света! Но Христос, Чийто наместник се нарича той, казваше: „Моего царство не е от този свят“ (Йоан 18:36). Може ли владенията на наместника да превъзхождат владенията на неговия Господар?“

D'Aubigne, т.6, гл.3

Това обръщение мълниеносно се разпространи из цяла Германия и имаше силно въздействие върху народа. Изгаряни от ярост, противниците на Лутер подтикваха папата да вземе решителни мерки срещу него. Решено бе учението му незабавно да бъде прокълнато. На реформатора и привържениците му бяха дадени шестдесет дни за размисъл и ако не се отречаха до изтичането на този срок, очакваше ги отлъчване от църквата.

Бе страшен и решителен момент за Реформацията. Столетия наред решението на Рим за отлъчване от църквата бе вдъхвало страх у най-могъщите монарси. То осъждаше на бедствие и опустошение най-мощните империи. Със страх и ужас гледаха на онези, които бяха подложени на това проклятие; те губе-

ха завинаги приятелите си, държаха се с тях като с най-паднали престъпници. Лутер знаеше каква ужасна буря ще се разрази над него. Той писа: „Не зная и не искам да зная, какво ще стане. Какъвто и да е ударът, аз ще съм спокоен... Ако даже есенните листа падат по волята на Отца, колко по-уверени трябва да сме ние, че Той се грижи за нас. Не е тежко да умреш за Словото, защото когато Словото стана плът, То умря. Ако умрем с Него, ще възкръснем в Него; ако минем през всичко, през което Той е минал преди нас, ще бъдем там, където е и Той, до века, завинаги“ (D'Aubigne, 3d London ed, Walther, 1840, т.6, гл.9).

Когато получи папската вула, Лутер каза:

„Презирам я и я отхвърлям, тя е безбожна и лъжлива. Тя осъжда самия Христос. Радостен съм, че мога поне малко да пострадам за този най-светъл идеал. Чувствам се вече по-свободен, защото най-сетне зная, че папата е антихрист и престолът му е престол на самия дявол.“

D'Aubigne, т.6, гл.9

В присъствието на много студенти, доктори на науките, жители на града той изгори вулата с нейните канонически закони, постановления и специални правила, поддържащи авторитета на папската власт. „Враговете ми имаха право да изгарят моите книги - каза той, - да извращават истината в съзнанието на простия народ и да погубват душите на хората, а сега, като мисля за това, в отговор на всичко това, аз изгарям техните книги. Сега започва най-сериозната битка. Досега просто си играехме с папата. Започнах това дело в името на Бога и Неговото могъщество ще го завърши, когато няма да ме има“ (D'Aubigne, т.6, гл.10).

ОКОНЧАТЕЛНОТО ОТДЕЛЯНЕ

И все пак Лутер се отдели окончателно от църквата не без ужасна вътрешна борба. В онези дни той писа: „Всеки ден усилва в мен усещането колко е трудно да отхвърлим съмненията, посети в нас от детството. Макар Свещените писания да доказват мо-

ята правота, страдах толкова много, преди да се убяда и да се реша да се боря с папата като с антихрист! Каква тревога ме владееше! Колко пъти горчиво си задавах един и същи въпрос, който често ми поставяха и папистите: „Нима ти единствен си толкова мъдър, а всички останали грешат? А какво ще стане, ако се окаже, че ти самият си се заблуждавал и си увлякъл след себе си много души, които очаква вечна смърт? „Борех се със себе си, със Сатана, докато накрая Христос с непогрешимото си слово не укрепи сърцето ми и не изгони от него всички съмнения“ (Martyr, *The Life and Times of Luther*, 372-373).

Папата заплашваше Лутер с отлъчване от църквата, ако не се отрече и изпълни заплахата си. Излезе нова вула, която обявяваше окончателното отлъчване на реформатора от римската църква и го обричаше на проклятие, него и приелите учението му. Това бе само началото на най-великата борба.

УРОЦИТЕ ОТ МИНАЛОТО

Противодействието - то е жребий на всички, на които Бог поверява проповядването на истините, имащи специално отношение към времето, в което живеят. В дните на Лутер се проповядваше истина, актуална за неговото време. В наши дни се проповядва истина, актуална за съвременната църква. Стремехът към истината на повечето наши съвременници не е по-силен от онзи на папистите, които се бореха с Лутер. И днес, както през отминалите столетия, наблюдаваме същата склонност към усвояване на човешки теории и традиции вместо Божието слово. Духът на съвременния свят не хармонира с Духа на Христос повече от отминалите времена и към проповядващите истинското Божие слово днес не се проявява повече благосклонност, отколкото към техните предшественици. Формите на борбата против истината може да се променят, враждебността може да не е тъй явна, а по-прикрита, но враждата е същата, тя живее и ще се проявява до края на вековете.

ЗАПЛАХА ЗА СВОБОДАТА НА СЪВЕЩТА

Днес протестантите са много по-благосклонни към католицизма, отколкото преди. В страните, където католицизмът няма позиции и папистите, за да имат влияние, водят политика на примирение, владее растящо равнодушие към ученията, отделящи протестантските църкви от папската йерархия. Протестантите започват да мислят така: в крайна сметка, въпреки всичко ние не се различаваме толкова, що се отнася до най-важните въпроси, както се смяташе преди, и една незначителна отстъпка от наша страна ще подобри отношенията ни с Рим. Имаше времена, в които протестантите високо ценяха свободата на съвестта, извоювали я с толкова страшна цена. Те внушаваха на децата си отвращение към папството и всяко съглашение с папската институция бе окачествявано като измяна спрямо Бога. Каква огромна разлика има между отношението към папството в миналото и днес!

Папистите твърдят, че църквата им била оклеветена и протестантският свят с готовност приема това твърдение. Мнозина казват, че е несправедливо да съдим за съвременната римска църква по мерзостите и нелепостите, белязали господството ѝ през вековете на невежество и мрак. Те оправдават нейната ужасяваща жестокост с варварските нрави на онова време и убеждават, че влиянието на съвременната цивилизация е променило начина на мислене в тази църква. Нима тези хора са забравили, че надменната власт на католицизма почти хиляда години твърдеше, че е непогрешима? През XIX в. църквата не само не се отказа от тези претенции, но още по-настойчиво ги отстояваше. Ако Рим твърди, че църквата „никога не е грешила и, според Свещените писания, никога не ще се заблуди“ (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, vol.3, II sec. part II, ch.2, 9, note 17), как би могъл той да се отрече от принципите, които са го ръководили столетия наред?

Папската църква никога няма да се откаже от твърдението за своята непогрешимост. Тя винаги се е чувствала в правото си да преследва онези, които отхвърлят учението ѝ и дали няма да се възползва отново от това „право“, ако има възможност? Отстраните ли препятствията, поставени от светската власт, върнете ли на Рим предишното му господство, ще възкръснат деспотизмът и преследванията.

**Макар облечена в християнски одежди,
тя е основана на същите принципи.
Принципите на папството от изминали-
те столетия са живи и днес.**

Ето какво пише един популярен съвременен писател за отношението на папската йерархия към свободата на съвестта и за опасностите, които дебнат Съединените щати, ако политиката ѝ успее: „Конституцията на Съединените щати гарантира свободата на съвестта. Нищо не може да бъде по-скъпо и значително. Папа Пий IX в циркуляр от 15 август 1854 г. каза: „Най-голям абсурд и глупост е да се защитава свободата на съвестта; това е най-отровната заблуда, чума, най-страшното, което може да се случи в страната“. Същият папа в циркуляр от 8 декември 1864 г. предаваше на анатема всички, които защитават „свободата на съвестта и богослуженията“, както и „онези, които твърдят, че църквата няма право да използва насилие“.

„Кротостта на Рим в Съединените щати не свидетелства за промяна в настроенята и намеренията му. Той проявява търпимост там, където е безсилен. Католическият епископ О'Конър казва: „Религиозна свобода ще има, докато се подготвим да я премахнем, без да причиним с това вреда и опасности за католическия свят“... Архиепископът на Сент Луис бе заявил веднъж: „Ереста и неверието са престъпления; и в християнски страни като Италия и Испания, където всички са католици и католицизмът определя значителна част от законите на страната, те трябва да се наказват като останалите престъпления...“

В клетвата за вярност към папата, полагана от всеки кардинал, архиепископ и епископ на католи-

ческата църква, се казва: „Ще преследвам и ще се боря против всеки еретик, разколник и метежник, въставащ против нашия Господ (папата) или против неговите приемници“ (Josiah Strong, *Our Country*, ch.5, абзац 2-4).

Вярно е, че в римокатолическата църква има и истински християни. Хиляди нейни членове служат на Бога според светлината, която им е била дадена. До XIX в., по правило, достъпът до Неговото слово им е бил забранен и те не са могли да познаят истината. Днес все още мнозина не изследват сами Божието слово. Никога не са имали възможност да познаят разликата между живото, сърдечно служене и формалните обреди. Бог гледа с нежно състрадание на тези души, възпитани във вяра, която не ги дарява нито с удовлетворение, нито с истина. По Негова воля лъчите на светлината ще пронизат дълбокия мрак, който ги поглъща. Той ще им открие истината, скрита в Исус Христос.

ПРОТЕСТАНТИТЕ СИ ЗАТВАРЯТ ОЧИТЕ

Протестантите се сближават с папството, създават благоприятна за него атмосфера; правят отстъпки, изработват съглашения, предизвикващи учудване и неразбиране дори у папистите. Хората затварят очи пред истинския характер на римокатолическата църква и пред опасностите, с които е заредено нейното господство. Народът трябва да се пробуди, за да противостои на домогванията на този най-опасен враг на гражданската и религиозната свобода.

Днешният католицизъм като религия не е в по-голямо съгласие с евангелието на Христос, отколкото в по-ранните периоди от неговата история. Гъст мрак обвива протестантските църкви, в противен случай те биха познали знаците на времето. Католицизмът пуска корени навсякъде. Плановите и намеренията на римската църква са обхватни и дълбоки. Тя използва всякаква хитрост, за да разпростре влиянието си и да увеличи властта си.

Днес римската църква показва на света усмихнатото си лице и с оправдания прикрива целия ужас на миналото. Макар облечена в християнски одежди, тя е основана на същите принципи. Принципите на папството от изминалите столетия са живи и днес. Ученията, изобретени в най-мрачните времена са все още в сила. Нека никой не се залъгва. Папството, почитано с такава готовност от протестантите, е същото онова папство, което е управлявало света в дните на Реформацията, когато Божиите пратеници въставаха, рискувайки живота си, за да разобличат нечестиято му. То е съхранило своята гордост и надменните си изисквания, които го поставяха над всяка царска и княжеска власт и пробуждаха претенциите му за Божествени права.

ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

Папството е онова, за което говори пророчеството - отстъплението на последните дни (II Сол. 2:3-4). То води гъвкава политика и си създава образ, който би способствал в най-висока степен на постигането на целите му; но под прикритията на хамелеон неизменно пази своята змийска отрова. Папството заявява: „Не сме длъжни да пазим верността си спрямо еретици и лица, подозирани в ерес“ (Lenfant, *History of the Council of Constance*, vol.1, p.516). Трябва ли да признаваме тази власт, писала своята история хилядолетия наред с кръвта на светиите, за част от Христовата църква?

Не случайно в протестантските страни бива налагано становището, че днешният католицизъм няма тъй дълбоки различия с протестантизма, както в миналото. Наистина има промени, но не папството се е променило. Католицизмът е твърде сходен със съвременния протестантизъм, ала защото протестантизмът е паднал много ниско в сравнение с времето на Реформацията.

„Дойде време протестантите да отидат при пастиря (папата) и да кажат: „Какво трябва да сторим, за да се върнем у дома?“

Dr. Robert Shuller, *Los Angeles Herald Examiner*,
19 септември 1987 г.

„Главите на Протестантската и Източноправославната църква в Америка се срещнаха в петък с папа Йоан-Павел II и тяхната първа дискусия беше много показателна като жалон по пътя към по-тясно сплотяване... Преподобният Доналд Джоунс - председател на отдела по въпросите на религията в Южнокаролинския университет, нарече тази среща „най-важната всемирна среща на века“... Преподобният Пол А. Кроу (от Индианополис), вселенски служител на християнската църква „Ученици на Христа“, назова срещата „нов ден на икуменизма“, отворил път към бъдещето, когато Бог „ще ни събере заедно“.

The Montgomery Advertiser, 12 септември 1987 г.

Тъй като протестантските църкви се стремяха да извоюват благоразположението на света, тази измамна любов ги заслепи. Те не могат да осъзнаят защо не бива всяко зло да бъде приемано откъм добрата му страна и крайният неизбежен резултат е, че приемат всяко добро за зло. Вместо да отстояват и защитават вярата, която „веднъж бе предадена на светиите“, сега те се извиняват на Рим, че са се отнесли към него нелюбезно и измолват прошка за своя фанатизъм.

Много хора, сред тях и враждебно настроени към католицизма, твърде малко разбират опасността, която крият силата и влиянието му. Мнозина смятат, че невежеството и моралният мрак през средновековието са благоприятствали за разпространението на католическите учения, на предразсъдъците, на преследванията, и че съвременната просвета, всеобщата достъпност на знанието и растящото свобodomислие по въпросите на религията не ще допуснат възраждане на религиозната нетърпимост и деспотизма. Самата мисъл, че в нашия просветен век е възможен такъв обрат, изглежда смехотворна.

Никой не може да отрече, че на нашето поколение е дадена велика интелектуална, нравствена и религиозна светлина. От отворените страници на све-

шеното Божие слово струят към света потоци небесна светлина. Ала никога не бива да забравяме, че колкото по-ярко свети светлината, толкова по-гъст е мракът за онези, които не приемат и извършават дадената им светлина. Очевидно е, че времето на дълбок интелектуален мрак е било благоприятно за развитието на папството. Но предстои да стане явно, че времето на най-велико просвещение също тъй ще подпомогне неговия ръст и развитие. В миналите столетия, оставени без Словото на Бога, без познание на Неговата истина, хората бяха слепи и хиляди падаха в поставените пред тях примки. И в наши дни мнозина са ослепени от блясъка на човешките спекулации с „криво нареченото знание“ (I Тимотей 6:20); те не виждат примките, поставени за тях, и лесно се заплитат.

Ако протестантите изследваха Библията с молитва, биха видели истинския характер на папството и това би породило в тях отвращение към него и желание да го избягват. Ала мнозина са тъй мъдри в своите очи, че не изпитват никаква нужда в смирение да търсят Бога, Който може да им даде истината. Макар да са горди със своето знание, те не познават нито Свещените писания, нито Божията сила. Търсят как да успокоят съвестта си; нрави им се всичко, лишено от духовност и недотам смирено. Биха желали да забравят Бога, но да създават впечатление, че Го помнят. И папството най-благополучно се приспособи, за да отговори на подобни нужди. То приготви пътя за две категории хора, на които се раздели почти цялото човечество: тези, които се надяват да се спасят чрез личните си заслуги, и онези, които желаят да бъдат спасени като остават в греха си. Точно в това е цялата тайна на неговата сила.

ОПИТ ДА СЕ ИЗМЕНИ БОЖИЯТ ЗАКОН

Божият закон в небесното светилище е велик оригинал, чието най-вярно копие бе написано на каменните скрижали и предадено от Мойсей в Петокнижието. Папството направи опит да измени Божия закон. Втората заповед, която забранява поклонението пред изображения, е отстранена от закона, а четвъртата е изменена така, че да аргументира пазенето на първия ден на седмицата като събота вместо седмия ден. Папистите твърдят, че втората заповед е изпуснатата, защото се съдържа в първата и е излишна, и че те излагат закона точно в този вид, в който Бог иска той да бъде разбран от хората. Това не можело да бъде изменението, предсказано от пророка. Става дума за преднамерено, съзнателно обмислено изменение. „...и ще замисли да промени времена и закони“ (Даниил 7:25). Именно изменението на четвъртата заповед е буквално изпълнение на пророчеството. Тук пряко е указана църквата като единствен авторитет при промяната. Така папската власт открито се превъзнася над Бога.

БОЖИЯТ ЗАКОН

1

„Да нямаш други богове освен Мене“.

2

„Не си прави кумир или какво да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото Аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди“.

3

„Не изговаряй напразно името на Господа твоя Бог; защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му“.

4

„Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети“.

5

„Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог“.

6

„Не убивай“.

7

„Не прелюбодействай“.

8

„Не кради“.

9

„Не свидетелствай лъжливо против ближния си“.

10

„Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти“.

Изход 20:3-17

БОЖИЯТ ЗАКОН, ИЗМЕНЕН ОТ ЧОВЕКА

1

„Аз съм Господ, твоят Бог. Да нямаш други богове освен Мене“.

(Втората заповед е изключена!)

2 (В действителност - третата заповед)

„Не произнасяй всуе името на Господа, твоя Бог“.

3 (4)

„Помни съботния ден, за да го освещаваши“.
(Съботната заповед бе коренно изменена!)

4 (5)

„Почитай баща си и майка си“.

5 (6)

„Не убивай“.

6 (7)

„Не прелюбодействай“.

7 (8)

„Не кради“.

8 (9)

„Не лъжесвидетелствай против ближния си“.

9 (в действителност първата част на десетата заповед!)

„Не пожелавай жената на ближния си“.

10 (в действителност втората част на десетата заповед!)

„Не пожелавай имуществото на ближния си“.

Общ католически катехизис

ВЪПРОС: „Можете ли да докажете, че католическата църква има право да постановява празниците?“

ОТГОВОР: „Ако тя нямаше това право, не би могла да замени пазенето на съботата - седмия ден на седмицата, с пазенето на неделята - първия ден от седмицата, замяна, за която няма библейско основание“- *Doctrinal Catechism*, - р. 174 (римокатолически).

„Докажете ми само с доказателства от Библията, че съм длъжен да пазя неделята като свят ден. В Библията няма такъв закон. Това е само постановление на святата католическа църква. Библията казва: „Помни съботния ден, за да го освещаваши“. Католическата църква казва - не. С божествената си власт аз отменям съботния ден и ви заповядвам да пазите първия ден от седмицата. И ето, вижте! Целият цивилизован свят в почитително подчинение свежда глава пред повелението на светата католическа църква - *Thomas Enright, CSSR, President, Redemptorist College (п.м.католически), Kansas City, Mo, 18 февруари 1884.*

„ДЕНЯТ НА СЛЪНЦЕТО“

Царските укази, Вселенските събори и църковните постановления, подкрепяни от светската власт, бяха стъпалата, по които се изкачи езическият празник, за да заеме почетното си положение в християнския свят. Първият законодателен акт на принуда за пазене на неделния ден бе указът на Константин от 321 г. сл.Хр. Този указ изискваше градските жители да почиват в „достопочтения ден на слънцето“, ала на земеделците бе разрешено да се занимават с полска работа. Макар да бе по своята същност езически, този указ имаше законодателна сила поради властта на императора, който уж бе приел християнството.

Все пак императорският указ бе недостатъчен да замени Божествения авторитет и скоро след това Евсевий, епископ, търсец благосклонното отношение на князете, близък приятел и ласкател на Константин, потвърди, че Христос е заменил съботата с неделята.

Това ново учение не бе доказано с нито един цитат от Свещените писания. Самият Евсевий неволно призна лъжливостта му и посочи истинските автори на промяната. „Всичко - казва той, - което трябва да се върши в събота, ние пренасяме в Господния ден“ (Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, p. 538).

ПЪРВИ „ЗАКОНИ ЗА НЕДЕЛНИЯ ДЕН“

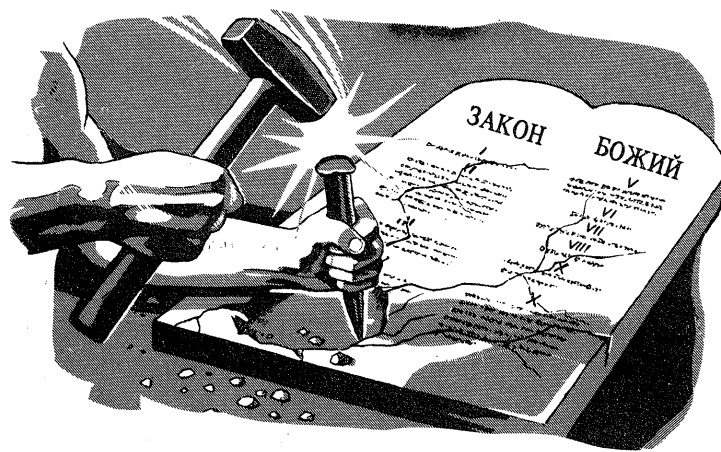
Известно време хората, които не посещавали църква, вършели земеделската си работа и седмият ден, както и преди, бил почитан като събота. Ала била извършвана постепенна реформа. На църковните служители например било забранено да присъстват на съдебни заседания по граждански дела в неделен ден. Скоро с указ било забранено на всички слоеве от населението да вършат каквато и да било работа в този ден; в случаите на нарушение свободните граждани плащали парична глоба, а робите били бичувани. По-късно издаден указ постановявал в случай на нарушаване на този декрет богатите хора да бъдат лишавани от половината от своето състояние; ако

продължавали да упорстват, чакало ги робство. Простолюдието било наказвано с пожизнено изгнание.

За да придаде по-голяма сила на указите си, властта търсела опора в чудесата. Между другото се носел слух и за такова чудо: един земеделец се канел да оре в неделя, решил да подготви плуга си и започнал да чисти полепналата по него пръст с парче желязо; желязото се врязало в ръката му и две години не могли да го извадят, то „му причинявало ужасна болка и носело позор“ (Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, p.174).

По-късно папата издал указания енорийските свещеници да увещават нарушителите на неделния ден да работят с тях и да ги задължават да посещават църквата и да се молят, за да не сполети огромно нещастие тях и съседите им. Но тъй като съборните укази били недостатъчни, църквата потърсила помощ от светската власт, измолвайки декрет, който под заплаха от наказание да застави народа да се въздържа от работа в неделя. На синодално заседание в Рим с особена сила и тържественост били потвърдени като църковен закон всички предишни решения, узаконени от гражданската власт, след което ги разпратили в целия християнски свят (Heylyn, *History of the Sabbath*. Part 2, ch. 5, 7).

Но предвид липсата на библейски доказателства в полза на пазенето на неделния ден възникнали не-

малко затруднения. Народът се съмнявал в правото на своите учители да премахнат ясно изложеното изискуване на Йеова: „седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог“ (Изход 20:10), и да заменят този ден с деня на слънцето. Били необходими средства, с които да се компенсира липсата на библейски доводи. В края на XII в. един яростен защитник на неделния ден посетил английските църкви. Срещнал съпротивата на верните свидетели на истината и без да постигне каквото и да било успех, напуснал страната за известно време и търсел средства да утвърди своето учение. Скоро той се завърнал в Англия и този път усилията му се увенчали с успех. Донесъл пергаментен свитък, за който твърдял, че сам Бог го е написал и в който било изложено повеление, че неделният ден трябва да се пази свято, а също страшни заплахи за вселяване на ужас в непокорните. За този „скъпоценен документ“, низък фалшификат, какъвто е и учреждението, което го лансирало, се говорело, че бил паднал от небето и намерен в Ерусалим на жертвеника на свети Симеон на Голгота. Но тази лъжа се родила в папския дворец в Рим. Папската йерархия от всички векове използваше измамата и фалшификациите, за да осигури разцвета на своята църква и смяташе тези свои деяния за законни и справедливи.

Ала въпреки всичките си старания да утвърдят светостта на неделята, самите паписти публично признаваха Божествения авторитет на съботата и човешкия произход на неделята като „свят ден“. През XVI в. папският събор заяви: „Всички християни трябва да помнят, че седмият ден е осветен от Бога и този ден е бил почитан и пазен не само от юдеите, но и от всички, които са претендирали, че му служат, макар ние, християните, да пренесохме тяхната събота в Господния ден“ (Thomas Morer, *Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion and Observation of the Lord's Day*, p. 281-282).

Тези, които извратиха Божия закон, не бяха в неведение относно характера на своята работа. Те напълно съзнателно се превъзнесоха и поставиха себе си над Бога. Божието слово ни учи, че същите събития от миналото ще се повторят отново тогава, когато католици и протестанти се обединят, за да възвисят неделния ден.

ПОКЛОНЕНИЕ В ИСТИНА

Задължението да се покланяме на Бога е основано на факта, че Той е Творецът и Нему дължат съществуването си всички останали същества. Там, където Библията подчертава, че Той има по-голямо право на нашата почит и поклонение от езическите богове, тя привежда доказателства за творческата Му сила.

„Защото всичките богове на племената са нищожества, а Йеова е направил небесата“ (Пс. 96:5).

„И тъй, на кого ще Ме уподобите, та да му бъда равен? - казва Светият. Дигнете очите си нагоре, та вижте: Кой е създал тия светили и извежда множеството им с брой?“ (Исая 40:25-26).

„Защото така казва Господ, Който сътвори небето, Тоя Бог, Който създаде земята, направи я и я утвърди... Аз съм Господ, и няма друг“ (Исая 45:18).

„Познайте, че Господ е Бог; Той ни е направил и ние сме Негови; Негови люде сме и овце на пасбището му“ (Пс. 100:3).

„Дойдете да се поклоним и да припаднем, да коленичим пред Господа, нашия Създател“ (Пс. 95:6).

И святите същества в небесата, които му се покланят, изразяват със следните думи причината за почитта си: „Достоен си, Господи наш и Боже над, да приемеш слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко...“ (Откр. 4:11).

ПРОРОЧЕСТВО ЗА СЪДА

Последната книга на Свещените писания според заявеното в нея самата е пророчество за последното време. Четиринадесетата глава на „Откровение“ призовава хората да се поклонят на Твореца и пророкува, че онези, които приемат тройната ангелска вест, ще пазят Божиите заповеди. Вестите от тази глава са трикратно предупреждение, което трябва да подгот-

ви земните жители за второто пришествие на Господа. Пророческият възглас „защото настана часът, когато Той ще съди“ ни насочва към заключителния етап от спасителното за хората служене на Христос. Тази вест съдържа истината, която трябва да бъде възвестена на хората, преди Спасителят да завърши делото на Своето посредническо служене и да дойде на земята, за да вземе при Себе Си Своя народ.

За да бъдат приготвени хората да устоят на съда, вестта повелява: „Бойте се от Бога и въздайте Нему слава... и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, морето и водните извори“ (Откр. 14:7). Със следните думи е изразен резултатът от приемането на тези вест: „Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса“ (Откр. 14:12). По време на съда Божият закон ще бъде мерило за характер. Апостол Павел казва: „...и които са съгрешили под закон, под закона ще бъдат съдени... в деня, когато Бог чрез Исуса Христа ще съди тайните дела на човешките...“ (Римл. 2:12-16). Говори още, че „законоизпълнителите ще бъдат оправдани“ (Римл. 2:13). За да се пази Божият закон, е необходима вяра, защото „без вяра не е възможно да се угоди Богу“ (Евр. 11:6) и „всичко, което не става от убеждение, е грях“ (Римл. 14:23).

Една от тези заповеди съдържа пряко указание за ролята на Бога като Творец. Четвъртата заповед гласи: „...седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог...; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети“ (Изход 20:10-11). „Стойността на съботата като паметник на творението е в това, че тя постоянно свидетелства за истинската причина, поради която дължим на Бога поклонение“ - Той е Творецът, а ние сме Неговото творение. „Затова съботата лежи в самите основи на богопоклонението - тя ни преподава тази велика истина тъй изразително, както не може да го стори никое друго постановление. Разликата между Твореца и Неговото творение е истинската причина за поклонението пред Бога не само в седмия ден, а изобщо. Този велик факт не може никога да остарее и нивга не бива да бъде забравян“ (J.N.Andrews, *History of the Sabbath*, ch. 27). За

да не изпускат хората никога от поглед тази истина, Бог учреди съботата в Едем.

Ако всички пазеха съботата, мислите и чувствата на хората щяха да са обърнати към Твореца като към обект на почит и поклонение и тогава не би имало ни един идолопоклонник, атеист или невярващ. Пазенето на съботата е знак за вяроност към истинския Бог, „направил небето и земята, морето и водните извори“ (Откр. 14:7). Следователно вестта, повеляваща хората да се поклонят на Бога и да пазят Неговите заповеди, с особена сила призовава да се пази четвъртата заповед.

ЗВЯРЪТ, ОБРАЗЪТ, БЕЛЕГЪТ

Като противоположност на онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус, третият ангел сочи други хора, към които отправя тържествено и страшно предупреждение: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв...“ (Откр. 14:9-10). За разбирането на тази вест е необходимо правилно тълкуване на символите. Какво представляват звярът, неговият образ, белегът?

Пророческата верига, в която намираме тези символи, започва в 12-ата глава на Откровение, където червеният змей се опитва да унищожи Христос при рождението Му. Казано е, че змеят е Сатана (Откр. 12:9); именно той е подтиквал Ирод да убие Спасителя. Но главното оръдие на Сатана във войната против Христос и Неговия народ през първите векове от християнската ера бе Римската империя, в която доминираща религия беше езичеството. Така, бидейки преди всичко символ на Сатана, змеят е също тъй символ на образ на езическия Рим.

В 13-а глава (ст. 1-10) е описан друг звярът, който „прилича-

ше на леопард“, на когото „змяят даде... силата си, престола си и голяма власт“. Този символ, както вярваха повечето протестанти, представлява папството, което наследи силата, престола и властта на някогашната Римска империя. За звяра, подобен на леопард, се казва: „И даде му се да говори с устата си горделиво и богохулно;... И отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и скинията Му, па и ония, които живеят на небесата. И позволи Му се да воюва против светиите и да ги победи; и даде му се власт над всяко племе и люде, език и народ.“ Това пророчество е почти идентично с описанието на малкия рог от седма глава на книгата на Даниил и несъмнено насочва към папството.

Пророкът говори: „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена“. И още: „Ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит“. През 1798 г. папата бе пленен от френската армия; папската власт беше смъртно ранена и се сбъдна пророчеството: „Ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде“.

По-нататък пророкът представя друг символ. Той казва: „И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и имаше два рога, прилични на агнешки“ (Откр. 13:11). Видът на този звяр, както и начинът на неговото появяване, показват, че представеният чрез него народ се отличава от изобразените с предишните символи. Великите царства, управлявали света, бяха представени на пророк Даниил като хищни зверове, издигнали се във времето, когато „четирите небесни ветрища избухнаха върху голямото море“ (Даниил 7:2). В 17-а глава на Откровение ангелът обясни, че водите са „люде и множества, народи и езици“ (Откровение 17:15). Ветровете са символ на войните. Четирите небесни ветрища, бушуващи върху голямото море, изобразяват ужасните зрелища на завоевателните войни и революциите, чрез които царствата са властвали.

Но звярът с агнешки рога бе видян от пророка да възлиза от земята. Вместо да се утвърди, като низвергва други власти, изобразената тук нация трябва да се появи на още незаета от нито една държава територия и да се развива постепенно и мирно. Следователно тя не може да възникне сред борещите се

помежду си и взаимно отстраняващи се народи на Стария свят - това бушуващо море от „люде и множества, народи и езици“. Трябва да я търсим в Новия свят.

АМЕРИКА В ПРОРОЧЕСТВОТО

Коя нация започна да укрепва и да се въздига през 1798 г. в новооткрития континент и привлече вниманието на света? Прилагането на този символ не предизвиква никакви съмнения. Един, само един народ отговаря на данните на пророчеството; то несъмнено ни насочва към Съединените американски щати. И тази мисъл, както и почти буквално цитираните думи на пророка многократно бяха използвани несъзнателно от историци и оратори при описанието на развитието и ръста на тази нация. Звярът възлиза от земята - използваната тук дума, преведена с „възлиза“ буквално означава „разцъфтява или процъфтява като растение“. И както вече видяхме, тази нация трябва да възникне на незаета от никоя държава територия. Един от видните писатели, които описват развитието на Съединените щати, говори за „тайната“ на техния разцвет от „нищото“ и добавя: „Като безмълвно семе ние прораснахме и станахме държава“ (G.A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, p. 462). Едно европейско списание от 1850 г. разказва за Съединените щати като за вълшебна държава, която „се появи“ и „всред безмълвието на земята ежедневно расте в мощ и гордост“ (The Dublin Nation).

„...и имаше два рога, прилични на агнешки.“ Рогата, напомнящи рога на агне, са символ на младост, невинност и кротост и съответстват на характера на Съединените щати във времето, когато според видението на пророка тази страна „възлиза“, т.е. през 1798 г. Християните заточеници, които първи потърсиха в Америка убежище от преследванията на кралската власт и нетърпимостта на духовенството, решиха да създадат управление, почиващо върху фундаменталните принципи на гражданската и религиозната свобода. Възгледите им бяха отразени в Декларацията за независимостта, която издигна великата

истина за правото на „живот, свобода и стремеж към щастие“. Избраните представители в условията на всеобщо право на глас трябваше да създават и утвърждават законите и така Конституцията гарантираше на народа право на самоуправление. Бе предоставена равна свобода на вероизповеданията, позволяваща всекиму да се покланя на Бога съгласно личните си убеждения. Републиканството и протестантизмът бяха фундаменталните принципи на този народ и именно в тях се криеше тайната на неговата мощ и разцвета му. Угнетените и потиснатите от целия християнски свят с интерес и надежда обърнаха взор към тази страна. Милиони се устремиха към бреговете ѝ и Съединените щати се наредиха до най-могъщите държави в света.

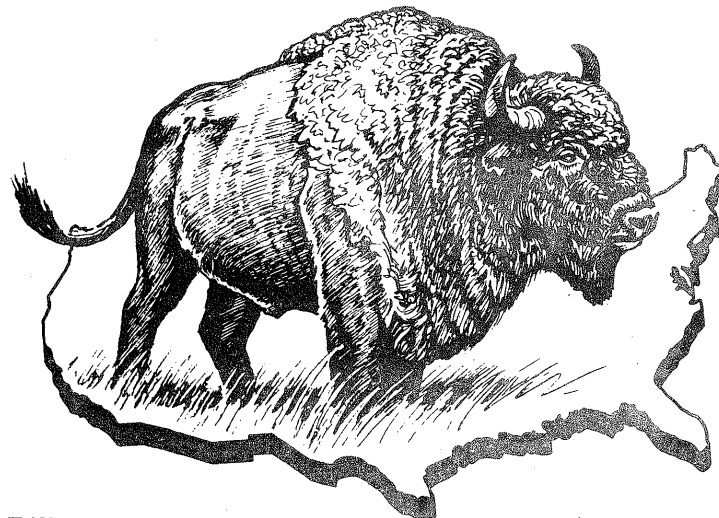
ПОРАЗИТЕЛНОТО ПРОТИВОРЕЧИЕ...

Ала звярът с рога на агне „говореше като змей“. Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла; ...като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя“ (Откр. 13:11-14).

Агнешките рога и гласът на змей насочват към рязкото противоречие между изявленията и практическите действия на представената тук нация. „Говоренето“ на нацията е обозначение за действията на законодателните и съдебните ѝ органи. Чрез тях тя ще опровергае принципите на свободата и мира, които бе положила в основите на своята политика. Пророчеството, че тя ще говори „като змей“ и ще „упражнява всичката власт на първия звяр“, ясно предсказва развитието на дух на нетърпимост и преследване, проявени от държавите, чиито символи са змеев и леопардоподобният звяр. Твърдението, че звярът с двата рога „принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр“, показва, че нацията ще употреби цялата си власт, за да наложи със сила покорство, осигуряващо почит към папството.

Тези действия ще бъдат в разрез с принципите на управление на тази държава, с характера на свобо-

долюбивите ѝ закони, с прямите и тържествени заявления в Декларацията за независимостта и Конституцията. Основателите на нацията следваха благоразумния стремеж да опазят църквата от възможността да прилага държавна власт с неизбежните последици от това - религиозна нетърпимост и преследване. Конституцията предвижда, че „Конгресът не трябва да издава никакви закони, изискващи изповядването на държавна религия и изобщо на закони, насочени против религиозната свобода“ и че „религията в Съединените щати никога не трябва да бъде условие, даващо право на някаква отговорна обществена длъжност“. Само в случай на въпиешо нарушение на тези

принципи, защитаващи националната свобода, гражданската власт може да наложи на хората един или друг религиозен обред. Тези действия обаче не са непоследователни от представеното в символа. Това е звяр с рога, подобни на агнешки, който в изявлението си е чист, кротък и безвреден, ала говори като змей.

„... като казваше на живущите на земята да направят образ на звяра“. Тук ясно е представена форма на управление, при която законодателната власт принадлежи на народа. Това е най-вярното потвърждение, че Съединените щати са посочената в пророчеството нация.

Но какво означава „образ на звяра“? И как ще бъде създаден? Ще го създаде двурогиият звяр. За да узнаем какво представлява този образ и как ще бъде

формиран, трябва да изучим характерните черти на самия звяр - на папството.

Тук ясно е представена форма на управление, при която законодателната власт принадлежи на народа. Това е най-вярното потвърждение, че Съединените щати са посочената в пророчеството нация.

ОБЕДИНЯВАНЕ НА ЦЪРКВАТА С ДЪРЖАВАТА

Когато ранната църква отстъпи, като се отклони от простотата на евангелието и прие езическите обичаи и обреди, тя бе лишена от Духа и от силата Божия и за да може да господства над съвестта на народа, започна да търси подкрепата на държавната власт. Резултат от всичко това бе папството - църква, която контролира държавната власт и я използва за постигане на своите цели, особено за разправа с „ереста“. За да могат Съединените щати да направят образ на звяра, църковната власт трябва до такава степен да вземе под свой контрол гражданската власт, че да може да я използва за достигане на целите си.

Винаги когато църквата се е сдобивала със светска власт, я е използвала, за да наказва онези, които се отклоняват от ученията ѝ. Протестантските църкви, които тръгнаха по следите на Рим, съюзявайки се със светските власти, проявиха същата страст към ограничаване на свободата на съвестта. Пример за това е англиканската църква, която дълго преследваше дисентерите. През XVI и XVII в. хиляди неконформистки проповедници бяха принудени да напуснат своите църкви и мнозина - както проповедници, така и редови членове, бяха глобявани и хвърляни в тъмниците, изтезавани и предавани на мъченическа смърт.

Отстъплението на църквата я доведе дотам, че тя започна да търси подкрепата на държавната власт и така бе подготвен пътят за развитие на звяра -

папството. Павел казваше: „това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха“ (II Сол. 2:3). Следователно отстъплението в църквата ще подготви пътя за създаване на образа на звяра.

Библията говори, че преди Господнето пришествие ще настъпи същият религиозен упадък, както в първите столетия.

„А това да знаеш, че в последните дни ще настъпят усилни времена. Защото човеците ще бъдат самолюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагоприятни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятелни на доброто, предатели, буйни, надутни, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му“.

II Тимотей 3:1-5

„А Духът изрично казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения.“

I Тимотей 4:1

Сатана ще действа с „всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата. И всички, „които... не приеха да обичат истината, за да се спасят“, ще бъдат оставени „заблудата да действа между тях, за да повярват лъжа“ (II Сол. 2:9-11). Когато човечеството изпадне в това състояние на безбожие, ще последват същите резултати, както в първите векове.

За да могат Съединените щати да направят образ на звяра, църковната власт трябва до такава степен да вземе под свой контрол гражданската власт, че да може да я използва за достигане на целите си.

ИКУМЕНИЗМЪТ - ЗНАМЕНИЕ НА ВРЕМЕТО

Мнозина смятат, че големите различия във вярванията на протестантските църкви са сигурно доказателство, че никога не ще може да бъдат предприети принудителни мерки за уеднаквяване на вярата. И все пак години наред в протестантските църкви набира мощ стремежът към обединение, основано на общите постановки в ученията. За да се постигне такова единство, е необходимо да се избягва обсъждането на въпроси, по които няма всеобщо съгласие, колкото и важни да са те от библейска гледна точка.

Когато водещите църкви в Съединените щати се обединят въз основа на общите становища в техните учения и окажат определено влияние върху държавата, за да наложат своите постановки и укрепят учрежденията си, протестантска Америка ще създаде образ на католическата йерархия и неизбежно следствие от това ще бъде прилагането на гражданско наказание по отношение на иначевярващите.

Двурогият звяр „принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име“ (Откр. 13:16-17). Предупреждението на третия ангел гласи: „Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв“ (Откр. 14:9-10). „Звярът“, за който говори тази вест и пред който двурогият звяр ще принуждава хората да се покланят - това е първият, леопардоподобният звяр от 13-а глава на Откровение, т.е. папството. „Образът на звяра“ е онази форма на отстъпил протестантизъм, която ще се развие, когато протестантските църкви потърсят помощта на държавната власт, за да принудят народа да се подчини на учението им. Остава да изясним значението на „белега на звяра“.

След като ни предупреждава за опасността от поклонение пред звяра и неговия образ, пророчеството казва: „Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса“ (Откр. 14:12). Тъй като тук се прокарва граница между тези, които пазят Божиите заповеди, и онези,

които се покланят на звяра и неговия образ и приемат белега му, от това следва, че пазенето на Божиите заповеди, от една страна, и нарушаването им, от друга, ще отделят покланящите се на Бога от покланящите се на звяра.

Особен признак на звяра, а следователно и на неговия образ, е нарушаването на Божиите заповеди. Даниил казва за малкия рог, т.е. за папството: „...и ще замисли да промени времена и закони“ (Даниил 7:25). Апостол Павел нарича същата тази власт „човекът на греха“, който ще се превъзнесе над Бога. Едното пророчество допълва другото. Само като измени Божия закон, папството успя да постави себе си над Бога; този, който съзнателно пази изменения закон, би оказал най-висока чест на властта, направила изменението. Едно такова подчинение на папските закони би било знак за преданост към папата вместо към Бога.

Докато покланящите се на Бога ще се отличават особено с пазенето на четвъртата заповед - тъй като тя е знак на Неговата творческа сила и свидетелства, че Той има право на благоговение и почит от страна на хората, покланящите се на звяра ще се характеризират със старанията си да низвергнат паметния ден на Твореца, за да превъзнесат постановленията на Рим. Именно утвърждавайки неделния ден папството за първи път предяви високомерните си претенции и потърси помощта на държавната власт, за да застави хората да пазят неделята като „ден Господен“. Но Библията сочи седмия ден като ден Господен, а не първия. Христос каза: „...така щото човешкият Син е господар и на съботата“ (Марко 2:28). Четвъртата заповед гласи „...седмият ден, който е събота на Господа твоя Бог“ (Изход 20:10). И чрез пророк Исая Господ означава този ден с думите: „святия Ми ден“ (Исая 58:13).

„Образът на звяра“ е онази форма на отстъпил протестантизъм, която ще се развие, когато протестантските църкви потърсят помощта на държавната власт, за да принудят народа да се подчини на учението им.

Днес протестантите твърдят, че възкресението на Христос в неделя е превърнало този ден в християнска събота. Но в Свещените писания няма никакво основание за подобно твърдение. Нито Христос, нито апостолите са отделили по някакъв начин този ден от останалите. Празнуването на неделя като християнско постановление има своето начало в „оная тайна, сиреч беззаконието“ (II Сол. 2:7), която започва да действа още в дните на апостол Павел. Кога и къде Бог е осиновил това дете на папството? Кои са достоверните доказателства, с които могат да бъдат защитени измененията, за които Свещените писания не споменават?

Тъй често излаганите твърдения, че Христос е изменил съботата, са опровергани от Неговите собствени слова. В Своята планинска проповед Той каза:

„Да не мислите, че съм дошел да разруша закона или пророците; не съм дошел да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И тъй, който наруши една от тия най-малки заповеди и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство“.

Матей 5:17-19

Като цяло протестантите признават, че в Свещените писания няма основания за изменение на съботата. Това становище бе изложено ясно в съчиненията на Американското трактатно общество и Американския съюз на неделните училища. В една от тези статии бе признато „абсолютното мълчание на Новия завет по отношение на определената заповед за съботата (неделята, първия ден на седмицата) и на каквито и да било други указания за пазенето му“ (George Elliott, *The Abiding Sabbath*, p. 184).

Ето още едно изказване: „До самата смърт на Христос не е било направено никакво изменение във връзка с този ден“; и „съгласно свидетелството на Писанията те (апостолите) не... са давали никакви определени указания за отмяната на седмия ден като

събота и пазенето на първия ден от седмицата като събота“ (A.E. Waffle, *The Lord's Day*, p. 186-188).

Римокатолиците признават, че изменението на съботния ден е било извършено от тяхната църква и заявяват, че протестантите, пазейки неделния ден, признават тяхната власт. „Католически катехизис на християнската религия дава следния отговор на въпроса кой ден трябва да пазим съгласно четвъртата заповед: „В старозаветните времена съботата бе осветеният ден; но (църквата), наставлявана от Исус Христос и ръководена от Божия Дух, замени съботата с неделята; така ние осветяваме първия, а не седмия ден. Неделният ден днес има значението на Господен ден и е ден Господен“.

КАТОЛИЦИЗМЪТ ЗАЯВЯВА

„Неделята е католическо постановление и претенциите да бъде пазена може да бъдат оправдани единствено въз основа на католическите принципи... В Свещените писания, отначало докрай, няма нито един текст, който би оправдал пренасянето на седмичното богослужение от последния ден на седмицата в първия.“

The Catholic Press, Сидни, Австралия, август 1900 г.

„Протестантизмът, като отхвърля авторитета на римокатолическата църква, губи съответно основания за своята теория за неделния ден и следвайки логиката, трябва да пази като ден за почивка съботата.“

John Gilmary Shea,

American Catholic Quarterly Review, януари 1883 г.

„Добре би било да се напомни на презвитерианците, баптистите, методистите и всички останали християни, че не могат да намерят в Библията никаква подкрепа относно пазенето на неделния ден. Неделята е постановление на римокатолическата църква и онези, които я пазят, пазят заповедта на католическата църква.“

Priest Brady, in an address reported in the *Elizabeth, N.*

J. „News“, 18 март 1903 г.

„Въпрос: Можете ли да докажете по друг начин, че църквата [католическата] има право да постановява празничните дни?“

„Отговор: Ако тя нямаше това право, не би могла да стори онова, в което споделят становището й всички съвременни вярващи хора - не би могла да замени пазенето на съботата - седмия ден на седмицата, с пазенето на неделята - първия ден от седмицата, замяна, която няма библейско основание.“

Stephan Keenan, *A. Doctrinal Catechism*, p. 176

„Благоразумието и здравият смисъл изискват приемане на едната от тези две възможности: или протестантизъм и освещаване на съботата, или католицизъм и освещаване на неделята. Компромисът е невъзможен“.

The Catholic Mirror, 23 декември 1893 г.

„Бог просто даде на Своята (католическата) църква властта да отделя всеки ден или всички дни, които би сметнала за подходящи, като празнични дни. Църквата избра неделята, първия ден на седмицата, и с течение на времето присъедини като свещени и други дни“.

Vincent J. Kelly, *Forbidden Sunday and Feast Day Occupations*, p. 2

„На тази земя ние заемаме мястото на всемогъщия Бог.“

Pope Leo XIII, in an *Encyclical Letter*, 20 юни 1894 г.

КАТОЛИЦИЗМЪТ ЗАЯВЯВА

„Протестантите... приемат по-охотно неделята като ден за богослужение, отколкото съботата, след като католическата църква извърши изменението... Ала протестантският разум, изглежда, не си дава сметка, че пазейки неделята, признава авторитета на представителя на църквата, на папата.“

Our Sunday Visitor, 5 февруари 1950 г.

„Не Творецът на вселената от Битие 2:1-3, а католическата църква „може да претендира за честта да предостави на човека почивка от труда му всяка седмица.“

S. D. Mosna, *Storia della Domenica*, 1969, p. 366-367

„Папата не само е представител на Исус Христос, той е Самият Исус Христос, скрит под покрива на плътта.“

The Catholic National, юли 1895 г.

„Ако протестантите искат да следват Библията, те трябва да се покланят на Бога в съботния ден. Пазейки неделята, те следват закона на католическата църква.“

Albert Smith, Chancellor of the Archdiocese of Baltimore, replying for the Cardinal, in a Letter, 10 февруари 1920 г.

„Ние твърдим, че святият апостолски престол (Ватиканът) и римският папа държат властта над целия свят.“

A Decree of the Council of Trent, quoted in Philippe Labbe and Gabriel Cossart, *The Most Holy Councils*, vol. 13, coll. 1167.

„Именно католическата църква с авторитета на Исус Христос пренесе тази почивка (от библейската събота) в неделя... Затова пазенето на неделята от протестантите е почит, която те оказват против волята си на авторитета на (католическата) църква.“

Monsignor Louis Segur, *Plain Talk about the Protestantism of Today*, p. 213

„Ние пазим неделята вместо съботата, защото католическата църква пренесе светостта на съботата върху неделята.“

Peter Geiermann, CSSR, *A Doctrinal Catechism*, 1957, p. 50

„Църквата замени пазенето на съботата с пазене на неделята с правото на Божествения непогрешим авторитет, дарен й от нейния основател Исус Христос. Протестантът, който твърди, че Библията е единственото ръководство във вярата, няма никакво основание да пази неделята. По този въпрос адвентистът от седмия ден е единственият последователен протестант.“

The Catholic Universe Bulletin, 14 август 1942 г., с. 4

ПРОТЕСТАНТИЗМЪТ ТВЪРДИ

Баптист: „Имало е и има заповед, която повежда да се освещава съботният ден, но неделята не бе съботният ден от тази заповед. Много лекомислено и тържествуващо се казва, че съботата е била пренесена от седмия в първия ден на седмицата с всички задължения, привилегии и мерки, предвидени в случай на нарушаването ѝ. Настоятелно желаем да получа информация по този въпрос, който изучавах години наред, аз питам: къде може да се намери доказателство за такова пренасяне? Не в Новия завет - съвсем не! Не съществува библейско доказателство за преместването на съботното постановление от седмия в първия ден на седмицата.“

Dr. E. T. Hiscox, author of the *Baptist Manual*

Конгрешанин: „Свършено очевидно е, че колкото и строго и предано да пазим неделята, по този начин ние не пазим съботата. Съботата е основана на особена Божествена заповед. При пазенето на неделята не може да се позовем на такава заповед. В Новия завет няма ни един ред, който да посочва някакво наказание за пренебрегването на мнимата святост на неделята.“

Dr. R. W. Dale, *The Ten Commandments*, p. 106-107

Член на Независимата лутеранска църква: „Ако в Свещените писания няма ни едно свидетелство, че или сам Господ, или апостолите са препоръчали преместване на съботата в неделя, не е лесно да се отговори на въпроса кой е преместил съботата и кой е имал право да го стори.“

George Sverdrup, *A New Day*

Член на Протестантската епископална църква: „Седмият ден сега е заменен с първия..., но тъй като не намираме никакво библейско указание за тази замяна, може да направим заключение, че тя е била направена с авторитета на църквата.“

Explanation of Catechism

Баптист: „Никъде в Свещените писания първият ден на седмицата не е наречен събота... За това няма библейско основание, както няма, разбира се, и библейско задължение.“

The Watchman

ПРОТЕСТАНТИЗМЪТ ТВЪРДИ

Презвитерианец: „Няма ни една дума, ни един намек в Новия завет, отнасящ се до изискването да се въздържа от работа в неделя. Пазенето на сряда в първата седмица от великия пост, както и самият велик пост имат основанието, което има и неделята. Никакъв Божествен закон не изисква неделния покой.“

Canon Euton, *in The Ten Commandment*

Англиканец: „А къде в Свещените писания ни е казано, че въобще трябва да пазим първия ден? Заповядано ни е да пазим седмия ден, ала никъде не ни е заповядано да пазим първия.“

Isaak Williams, *Plain Sermons on Catechism*, p. 334, 336

Методист: „Вярно е, че не съществува никаква определена заповед за кръщаването на деца; няма и никаква заповед за освещаването на първия ден от седмицата. Мнозина вярват, че Христос е променил съботата. Но от Неговите собствени думи разбираме, че Той не е дошъл с такава цел. Онези, които смятат, че Исус е променил съботата, базират твърденията си само на предположения.“

Amos Binney, *Theological Compendium*, p. 180-181

Член на Епископалната църква: „Ние замесихме седмия ден с първия, съботата с неделята, единствено въз основа авторитета на святата католическа апостолска църква на Христа.“

Bishop Seymour, *Why We Keep Sunday*

Американски конгрешанин: „Широко разпространената представа, че Христос и Неговите апостоли авторитетно са заменили седмия ден с първия, няма абсолютно никакво основание в Новия завет.“

Dr. Layman Abbot, *in The Christian Union*, 26 юни 1890 г.

Член на „Християнска църква“: „Ни едно слово от небесата не свидетелства, че съботата е била изменена, или че на нейно място е дошъл Господният ден (неделята).“

Alexander Campbell, *in The Reporter*, 8 октомври 1921 г.

Святото пазене на неделния ден не е заповядано и не се практикува в Библията.

БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

Писателите паписти сочат като знак за авторитета на католическата църква

„самият акт на замяна на съботата с неделята, с която замяна се съгласяват и протестантите; ...тъй като, пазейки неделята, те признават властта на църквата да постановява празниците и да смята за грях отказа да бъдат пазени“.

Henry Tuberville, *An Abridgment of the Christian Doctrine*, p. 58

Какво друго е тогава изменението на съботата, ако не знак или белег на авторитета на римската църква - „белегът на звяра“?

Римската църква не се е отказала от претенциите си за върховна власт и ако светът и протестантските църкви приемат създадената от нея събота, отхвърляйки библейската събота, те фактически се съгласяват с това самозванство. Те може да изтъкват, аргументирайки тази промяна, авторитета на отците или на преданията, но по този начин пренебрегват основния принцип, който ги отделя от Рим, именно: „Библията и само Библията е религията на протестантите“. Папистите виждат, че протестантите се самозалъгват и с готовност си затварят очите за фактите по този въпрос. Католиците твърдят, че

„пазейки неделята, протестантите против волята си почитат властта на църквата [католическата]“.

Monsignor Segur, *Plain Talk About the Protestantism of Today*, p.213

Принуждаването на протестантските църкви да пазят неделния ден не е нищо друго освен принуда да се поклонят на папството, т.е. на звяра. Онези, които разбират изискванията на четвъртата заповед и въпреки това са съгласни да пазят лъжливата вместо истинската събота, с това си решение почитат властта, която единствена е повелила да се постъпва така. Именно търсейки помощта на светската власт, за да принуди хората да изпълняват изисквания от религиозен характер, църквите сами създават образа на звяра; следователно принуждаването на хората да пазят неделния ден в Съединените щати ще бъде именно принуда да се поклонят на „звяра и неговия образ“.

Ала християните от предишните поколения пазеха неделята, уверени, че така пазят библейската събота; и днес още има истински християни във всяка църква, в римокатолическата също, които искрено вярват, че неделята е определената от Бога събота. Бог приема тяхната искреност, тяхната честност пред Него. Но когато пазенето на неделния ден стане принудително по закон и светът бъде просветен относно пазенето на истинската събота, всеки, нарушил Божиата заповед, за да изпълни постановлението, произлязло от авторитета на Рим, ще почете папството повече от Бога. Той ще изрази по този начин почитта си към Рим и към властта, която принуждава да бъдат изпълнени постановленията на Рим. Ще се поклонят „на звяра и неговия образ“.

Отхвърляйки постановлението, за което Бог каза, че е знак на Неговия авторитет, и почитайки постановлението на Рим като признак на върховната му власт, хората ще приемат знака на преданост към Рим - „белега на звяра“. И едва когато това бъде ясно представено на хората и те получат възможност да направят избор между Божиите и човешките заповеди, упоритите в беззаконието си ще получат „белега на звяра“.

УЖАСНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Третата ангелска вест съдържа най-страшната заплаха, отправяна някога към смъртните люде. Страшен трябва да е грехът, който стоварва върху главата на виновния Божия гняв, непримесен с Неговата милост. И хората не бива да бъдат оставени в неведение по този важен въпрос. Светът трябва да бъде предупреден за този грях, преди Бог да дойде за съд на тази земя, за да знаят всички какво ги очаква и да имат възможност да го избегнат. Пророчеството казва, че първият ангел отправя своята вест към „всеки народ и племе, език и люде“ (Откр. 14:6). Предупреждението на третия ангел, което е част от тройната вест, ще е не по-малко общовалидно. Съгласно пророчеството тази вест е възвестена със силен глас от летящ посред небето ангел и тя ще привлече вниманието на целия свят.

В резултат на борба целият свят ще бъде разделен на две големи категории хора - онези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус и други, които се покланят на звяра и неговия образ и приемат белега му. Макар че църквата и държавата ще обединят властническите си усилия, за да принудят „всички - малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“ (Откр. 13:16) да приемат белега на звяра, Божият народ не ще го приеме. Пророкът на остров Патмос бе видял вече „тия, които бяха победили звяра и образа му и числото на името му, стоеха при стъкленото море, държейки Божии арфи. И пееха песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето“ (Откр. 15:2-3).

Какво друго е тогава изменението на съботата, ако не знак или белег на авторитета на римската църква - „белегът на звяра“?

БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА „НЕГОВОТО ИМЕ“

„...за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег ИМЕТО на звяра или ЧИСЛОТО на неговото ИМЕ“.

Откр. 13:17

„Числото, което сочат буквите на НЕГОВОТО ИМЕ.“

20th Century New Testament

„18 строфа. Шестотин шестдесет и шест. Цифровите означения на буквите, съставлящи НЕГОВОТО ИМЕ ще дадат това число.“

The Douay (Catholic) Bible. Бележка към Откр. 13:18.

„Общоприетият метод на четене е известен като ГЕМАТРИЯ (Ghematria) на равнините - на всяка буква от името се приписва обичайното ѝ числово значение, а общата сума от тези числа е еквивалент на ИМЕТО“.

Marvin R. Vincent, D.D., *Word Studies in the N.T., Бележки към Откр. 13:18*

„Папата има толкова висок сан и е тъй възвеличен, че той не е вече просто човек, а сякаш е Бог и НАМЕСТНИК НА БОГА“.

„Титлата и достойнството на папата са тъй величествени, че тъй да се каже, той не просто застава в редицата на високопоставените личности, а е издигнат на висшата степен на всички звания и титли...“

„ЗАТОВА ПАПАТА Е УВЕНЧАН С ТРОЙНА ТИАРА, КАТО ЦАР НА НЕБЕСАТА, НА ЗЕМЯТА И НА ПРЕИЗПОДНЯТА“.

Lucius Ferraris, *Promta Bibliotheca (Католически речник)*
Vol. VI, p. 438, 442

„Какво представляват буквите на папската тиара и означават ли те нещо?“

„На папската митра е изписано VICARIUS FILII DEI, което в превод от латински означава „НАМЕСТНИК НА БОЖИЯ СИН“. Католиците смятат, че църквата, която е видима организация, трябва да има за глава видим водач. Преди възнесението Си Христос е назначил апостол Петър за Свой представител на земята..., затова римският епископ, като глава на църквата, носи званието „наместник на Христос“.

Our Sunday Visitor, Catholic Weekly, Bureau of Information, Huntington, Ind., 18 април 1915 г.

НЕГОВОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВО

„Здравият разум и логика изискват да се приеме само една от двете възможности; или протестантизъм и да се освещава съботата, или католицизъм и да се освещава неделята. Компромисът е невъзможен.“

The Catholic Mirror, 23 декември 1983 г.

„ЧИСЛОТО МУ“

„Тук е нужна мъдрост; който е разумен, НЕКА СМЕТНЕ ЧИСЛОТО на звяра, защото е ЧИСЛО НА ЧОВЕК; а числото е ШЕСТОТИН ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТ“.

Откр. 13:18

НА ЛАТИНСКИ

V	5	F	0	D	500
I	1	I	1	E	0
C	100	L	50	I	1
A	0	I	1		
R	0	I	1		
I	1				
U	5				
S	0				

112 + 53 + 501 = 666

НА ГРЪЦКИ - LATEINOS

Л.....	30
Α.....	1
Τ.....	300
Ε.....	5
Ι.....	10
Ν.....	50
Ο.....	70
Σ.....	200

666

НА ИВРИТ - ROMIITH

י.....	200
ו.....	6
ב.....	40
י.....	10
י.....	10
ל.....	400

666

„Ние питаме сега света: може ли да се намери друго име на ГРЪЦКИ, на ИВРИТ и на ЛАТИНСКИ ЕЗИК (виж Йоан 19:20), което да обозначава едно и също число“?

Joseph F. Berg, *The Great Apostasy*, p. 156-158

„НЕГОВИЯТ ЗНАК“

„ПАЗЕЙКИ НЕДЕЛЯТА, протестантите против волята си отдават почит на авторитета на католическата църква“.

Monsignor Louis Segur, *Plain Talk about the Protestantism of Today*, p. 213

ВЪПРОС: „Как ще докажете, че църквата има право да постановява празници и святи дни?“

ОТГОВОР: „Със самия акт на промяна на съботата с неделята, с който са съгласни и протестантите, противоречащи на самите себе си с ревностното пазене на неделята и отхвърлянето на другите празници, установени от същата тази църква.“

ВЪПРОС: „Как ще го докажете?“

ОТГОВОР: „С празнуването на НЕДЕЛЯТА те ПРИЗНАВАТ ВЛАСТТА НА ЦЪРКВАТА да постановява празниците и да обявява за грях отказа те да бъдат спазвани“.

The Douay Catechism, p. 59

„Хиляда години преди да се появят протестантите, католическата църква в изпълнение на святата си мисия замени съботата с неделята“.

The Catholic Mirror, септември 1893 г.

„Да, разбира се, католическата църква твърди, че тя е извършила тази промяна... И това действие е знак за нейния духовен авторитет по въпросите на религията“.

H. F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons.

ЧАКА НИ ЕДИНЕН СВЕТОВЕН РЕД!

Пророчеството от 13-та глава на Откровение казва, че властта, символизирана от звяра с рога на агне „ще принуди земята и живеещите на нея“ (ст. 12) да се поклонят на папството, чийто символ е леопардоподобният звяр (ст. 2). Звярът с агнешките рога също тъй ще каже „на живеещите на земята да направят образ на звяра“ (ст. 14), а след това ще принуждава всички - „малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби“ (ст. 16), да приемат белега на звяра. Както бе разкрито, Съединените щати са властта, символично представена от звяра с агнешките рога, и пророчеството ще се изпълни, когато в Съединените щати бъде издаден указ за принудително спазване на неделния ден, за което Рим ще предяви своите права и изисквания, претенциите си за особено признаване на неговата върховна власт.

„Това е великолепна идея: нов световен ред, който предвижда обединението на народите в името на общото дело за осъществяване стремежите на цялото човечество - мир и безопасност, свобода и правов ред... Само Съединените щати притежават и нравствената издръжливост, и средствата, необходими за неговото поддържане.“

Президентът Джордж Буш, „Лос Анджелис“, 18 февруари 1991 г.

Но не само Съединените щати ще окажат тази почит на папството. Влиянието на Рим в страните, които някога признаха владичеството му е все тъй трайно. И пророчеството говори за възстановяване на неговата власт: „И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя учудена отиде след звяра...“ (Откр. 13:3). През 1798 г. на папството бе нанесена смъртоносна рана. Но както казва по-нататък пророкът,

„смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя учудена отиде след звяра“. Павел определено казва, че „човекът на греха“ ще действа до второто пришествие (II Сол. 2:3-8). До последния миг от историята на земята той ще върши измамното си дело, и пророк Йоан говори, имайки предвид също папството: „И ще му се поклонят всички, които живеят на земята, всеки, чието име не е било записано от създанието на света в книгата на живота на закланото Агне“ (Откр. 13:8). И Старият и Новият свят, постановявайки пазене на неделния ден, ще принесат дан на почит към папството, защото този ден е утвърден само с авторитета на римската църква.

От средата на XIX в. изследователите на пророчествата в Съединените щати носят това свидетелство на света. В развиващите се днес събития ние виждаме близкото изпълнение на посоченото предсказание. Протестантските учители, както и папистите, които измисляха всевъзможни чудеса, за да подменят с тях Божията заповед, предявяват същите претенции за Божествен авторитет в пазенето на неделния ден при същото отсъствие на библейски доказателства. Отново ще чуем, че Божият съд очаква всички нарушители на неделния ден, обявен за събота. Вече започват да се промъкват подобни твърдения. Все по-настойчив характер приема движението за принудително пазене на неделния ден.

Лукавството и хитростта на римската църква са достойни за удивление. Тя усеща какво ще настане. Търпеливо чака своя час, като наблюдава как протестантските църкви ѝ оказват уважение с приемането на лъжливата събота и как постепенно се подготвят да принуждават и други да я приемат, използвайки средствата, които и римската църква прилагаше през изминалите векове. Отхвърлилите светлината на истината още веднъж ще потърсят помощ от тази, според собствените ѝ заявления, непогрешима власт, за да придадат по-голяма сила на нейното постановление. Не е трудно да се предусети с каква готовност римската църква ще побърза да помогне на протестантите.

(Папа Йоан Павел II) „настойтелно твърди, че хората нямат достойна за доверие надежда да създадат жизнеспособна геополитическа система, ако тя не е основана на римокатолическото християнство.“ (подчертано от издателите)

Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, 1990, p.492, © 1990 г.

„Дали искаме или не, готови ли сме или не, ние всички сме въввлечени в това... Въпросът е кой пръв ще установи единна световна система на управление, каквато световната общност от народи никога не е имала (подчертано от издателите); кому ще принадлежи двойната власт - авторитетът и контролът над всеки от нас и над всички заедно?...“

„Нашият начин на живот като личности и представители на различни нации (подчертано от издателите) - занаятите, търговията и парите, нашата образователна система, нашите култури, дори генетично присъщите ни признаци на национална принадлежност - всичко това ще бъде из основи, коренно ще се измени. И никой не ще избегне това влияние. Нито една област от живота ни не ще остане незасегната.“ (подчертано от издателите)

Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, 1990, p.15, © 1990 г.

Забележка: Авторът на тези редове, Malachi Martin е експерт по въпросите на католическата църква, бивш йезуит и професор от Ватиканския епископално-библейски институт.

РИМ НИКОГА НЕ СЕ ПРОМЕНЯ

Не трябва да забравяме, че Рим се гордее със своето постоянство, с неизменността си. Принципите, които са ръководили Григорий VII и Инокентий III все още са принципи на римокатолическата църква. И ако имаше власт, тя с още по-голяма енергия и упорство би ги прилагала на практика. Едва ли протестантите си дават сметка какво вършат, когато предлагат да се потърси помощ от Рим относно възвеличаването на неделния ден. Докато протестантите осъществяват целта си, Рим ще се стреми да възстанови

властта си, да възвърне своето изгубено господство. Когато в Съединените щати се изработи постановка, съгласно която църквата ще може да използва държавната власт или да я управлява и държавната власт ще има правото принудително да налага спазването на религиозни постановления, с една дума, авторитетът на църквата и държавата ще властва над съвестта, тогава триумфът на Рим в тази страна ще бъде сигурен.

Словото Божие ни предупреждава за опасността, която ни заплашва, и ако протестантският свят не обърне внимание на това предупреждение, той скоро ще разкрие истинските намерения на Рим, но тогава ще е вече късно, примката няма да може да се избегне. Властта на Рим се увеличава, расте постепенно и незабележимо. Полъхът на неговите учения се усеща в законодателните събрания, църквите и в сърцата на хората. Рим отново строи високи и могъщи съоръжения, в чиито тайни подземия ще се повторят преследванията от изминалите столетия. Без да предизвиква подозрения, незабележимо Рим укрепва позициите си, за да може в решителния час да постигне своите цели. Той има един единствен стремеж - да заеме най-удобна позиция и да има превес, и може да се каже - вече признава този стремеж. Скоро ще видим и ще почувстваме намеренията и целите на Рим. Онези, които вярват на Божието слово и са му послушни, с поведението си ще си навлекат упреци и гонения.

БОЖИЯТ ЗАКОН - В ЦЕНТЪРА НА БОРБАТА

От самото начало на великата борба в небесата целта на Сатана е да низвергне Божия закон. Заради тази цел той въстана против Създателя и прогонен от небето поради бунта, продължи същата борба на земята. Да заблуждава хората и да ги подтиква да нарушават Божия закон - това е упоритото преследваната от него цел. Дали тя е постигната с премахването на целия закон или с отхвърлянето на една от заповедите, в крайна сметка резултатът е един и същ. Който „съгреши в едно нещо“, пренебрегва целия за-

кон; неговото влияние, силата на неговия пример вземат страната на престъплението и той „бива виновен във всичко“ (Яков 2:10).

В стремежа си да хвърли сянка на презрение върху Божествените предписания, Сатана изврати библейските учения и пося семената на заблудата във вратата на хиляди хора, желаещи да се придържат към Свещените писания. Последната битка от великата борба между истината и заблудата е заключителен етап от древната борба заради Божия закон. Живеем в навечерието на тази заключителна битка - сражението между човешките закони и заповедите на Йехова, между библейската религия и религията на басните и преданията...

Отхвърляйки истината, хората отхвърлят и нейния Автор. Потъпквайки Божия закон, те отричат и авторитета на Законодателя. Лъжливите учения и теории са не по-малко податлив материал за сътворяване на идол, отколкото са дървото и камъкът. Като представя в лъжлива светлина характера на Бога, Сатана води хората към невярна представа за Него. Много са онези, които вместо Йехова са възцарили някакъв философски кумир; малцина почитат живия Бог такъв, какъвто ни се открива в Своето Слово, в Христос и в делата на творението. Хиляди обожествяват природата, а отхвърлят нейния Творец. Макар и в различна форма идолопоклонството съществува и в съвременния християнски свят, както битуваше в древния Израил във времето на Илиа. Богът на тъй наречените мъдреци, философи, поети, политици, журналисти, богът на изисканите обществени среди, на колежите и университетите и даже на някои богословски заведения не е кой знае колко по-добър от Ваал, финикийския бог на слънцето.

По-скоро можем да очакваме държавите да отменят своите закони и да признаят на хората правото да правят това, което им е угодно, отколкото да мислим, че Владетелят на всемира ще унищожи Своя закон и ще остави света без мярка за осъждане на виновния и оправдаване на послушния.

Ни една от заблудите, които християнският свят е приел, не поразява тъй с дързостта си против небесния авторитет, не противоречи толкова непосредствено на разума и не влече след себе си такива пагубни последици, както най-новото учение, че Божият закон вече не е задължителен за човека. Всяка страна има свои закони и задължение на всеки гражданин е да ги уважава и да им се подчинява; ни една държава не може да съществува без закони и нима е допустимо Творецът на небето и земята да няма закон, чрез който да управлява сътворените от Него същества?

По-скоро можем да очакваме държавите да отменят своите закони и да признаят на хората правото да правят това, което им е угодно, отколкото да мислим, че Владетелят на всемира ще унищожи Своя закон и ще остави света без мярка за осъждане на виновния и оправдаване на послушния. Познаваме ли последиците от отстраняването на Божия закон? Там, където се отхвърлят Божествените предписания, грехът престава да изглежда греховен, а праведността - привлекателна. Онези, които отказват да се подчинят на Божието управление, губят напълно способността да се владеят. Докато доверчивостта и естествеността на онези, които се покоряват на Божиите изисквания, са обект на присмех, масата алчно приема заблудите на Сатана. Хората тръгват по пътя на порока и греховете, които бяха предизвикали Божия съд над езическите народи.

Онези, които учат хората да се отнасят лекомислено към Божиите заповеди, сеят непослушание, за да пожънат след време непослушание. Отстранете напълно ограниченията, наложени от Божия закон, и ще видите как бързо чезне и уважението към човешките закони. Тъй като Бог забранява безнравствеността, пожеланието, лъжата, измамата, хората са готови да потъпчат Неговите постановления, които пречат на земното им благополучие; но последиците от отстраняването на тези предписания ще бъдат твърде неочаквани за тях.

Ако законът не бе задължителен, биха ли се страхували хората да го нарушат? В такъв случай би била изложена на опасност собствеността на хората. Те със сила биха отнемали имуществото на съседите си, най-силните биха станали по-богати от останалите.

Би изчезнало уважението към самия живот. Съпружеската клетва не би била ценена като свята защита на семейството. Могъщият, стига да пожелае, насила би отнемал жената на ближния си. Петата заповед би била отменена заедно с четвъртата. Децата не биха се спирали пред нищо, дори пред убийство на родителите си, само и само да постигнат желаното от развратените им сърца. Цивилизованият свят би се превърнал в орда разбойници, убийци; мирът, спокойствието и щастието биха били прогонени от земята.

ВРАТИТЕ ЗА ПОРОЯ ОТ ЗЛО ВЕЧЕ СА ОТВОРЕНИ

Учението, че хората са освободени от покорността към Божиите изисквания, вече отне силата на нравствените задължения и отвори врата за несправедливостта. Беззаконието, разточителността и развратът като порой заливат хората. Сатана проникна в семействата. Знамето му се развява даже над домовете на тъй наречените християни и там царят завист, лоши подозрения, лицемерие, отчужденост, съперничество, дрязги, измяна на свещените обети, удовлетворяване на зла похот. Цялата система от религиозни принципи и учения, основа и структура на обществения живот, не са нищо друго, освен люлееща се маса, която скоро ще рухне. Когато най-отявлените престъпници попаднат в затвора, често се радват на незаслужено внимание - правят им подаръци, сякаш са извършили подвиг. Характерът, престъпленията им биват широко огласявани. Печатът публикува възмутителни описания на пороците и така въвлича нови хора в измама, грабеж и убийство; а Сатана не може да се нарадва на успеха на пъклените си планове.

**„...който опази целия закон, а съгрешил
в едно нещо, бива виновен във всичко“.**

Яков 2:10

Безразсъдната порочна страст, безпричинните убийства, ужасният ръст на невъздържаността и злобата във всякаква форма и степен трябва да пробудят оне-

зи, които се боят от Бога, и да поставят пред тях въпроса какво може да се направи, за да бъде спряно пороят от зло.

Сега, когато не може да държи света във властта си, лишавайки го от Свещените писания, Сатана прибегва към други средства, за да постигне същата цел. Разрушаването на вярата в Библията обслужва намеренията му не по-зле от унищожаването на самата Библия. Разпространявайки и внедрявайки убеждението, че Божият закон не е задължителен, той убеждава хората да го нарушават със същия успех, какъвто би постигнал, ако хората изобщо не знаеха предписанията на закона. И днес, както през миналите векове, той продължава да работи чрез църквата, за да претвори в живота своите намерения и планове. Различните съвременни религиозни организации отказват да чуят непопулярните истини, ясно представени на страниците на Свещените писания и борейки се с тези истини приемат тълкувания и заемат позиции, чрез които с пълни шепи сеят семената на неверието. Като приемат папското лъжеучение за безсмъртието на душата и съзнателното състояние на човека след смъртта, те отхвърлят единствената защита против измамата на спиритизма. Учението за вечните мъки стана причина много хора да изгубят вяра в Библията. Когато се обяснява четвъртата заповед и хората започват да разбират необходимостта тя да бъде спазвана, за да ги освободят от тази нежелана за тях заповед, популярни учители заявяват, че Божият закон не е вече задължителен. Така те отхвърлят и закона, и съботата. В хода на работата по реформата, засягаща съботата, делото на отхвърляне на Божия закон ще става все по-пълно и всеобхватно, за да се избягнат изискванията на четвъртата заповед. Ученията на религиозните вождове отвориха вратата за неверието, спиритизма и презрителното отношение към святия Божи закон, но върху тях ляга страшната отговорност за беззаконието в християнския свят.

Въпреки това тези хора твърдят, че причините за широкото разпространение на злото и порока се крият именно в отхвърлянето на тъй наречената „християнска събота“ и че въвеждането на задължително пазене на неделния ден би подобрило в голяма сте-

пен нравственото равнище на обществото. Това изискване с особена упоритост се разпространява в Америка, където повсеместно се проповядва за истинската събота. Тук работата по проблемите на въздържанието, една от най-важните и утвърдени насоки на нравствената реформа, често се преплита с движението за утвърждаване на неделния ден, чиито защитници се представят като борци за осъществяване на възвишените цели на обществото; всички, които отказват да се обединят с тях, биват обявявани за противници на въздържанието и реформата. Но дори фактът, че лъжеученията се преплитат с безусловно полезна и крайно необходима работа, не дава основания да се отнасяме благосклонно към злото. Смесвайки отровата със здравата храна, ние сме в състояние да я направим незабележима, ала това не ще промени смъртоносното ѝ действие. Напротив, така опасността става още по-голяма, защото тази привидно добра храна ще бъде приета без каквито и да било подозрения и съмнения. Това е една от хитрите уловки на Сатана - да смесва лъжата с точно определено количество истина, което ѝ придава правдоподобен характер. Вождовете на движението за неделния ден може и да защитават нужните на народа реформи, както и принципи, застъпени в Библията; въпреки това слугите на Бога не могат да се обединят с тях, защото тяхната работа е преплетена с дейност, която противоречи на Божия закон. Нищо не може да извини онези, които отстраняват Божиите заповеди заради човешки предписания.

ДВЕТЕ ВЕЛИКИ ЗАБЛУДИ

С две велики заблуди - безсмъртието на душата* и светостта на неделния ден, Сатана ще мами хората. Първата от тях лежи в основите на спиритизма, втората създава условията за съгласие с Рим. Протестантите от Съединените щати ще са сред първите, които ще протегнат ръка над пропастта, за да я по-

* По-подробно обсъждане на въпроса за живот след смъртта виж на с. 84 - гл. Нелепа басня.

дадат на спиритизма; сетне ще прекрачат пропастта, за да си стиснат ръцете с римската власт и под влиянието на този троен съюз страната ще последва Рим в делото на потъпкване правата на съвестта.

С две велики заблуди - безсмъртието на душата и светостта на неделния ден, Сатана ще мами хората.

Едва забележима граница дели тъй наречените християни и невярващите. Църковните членове обичат това, което обича светът и са винаги готови да се слеят с него. И Сатана е решил да ги обедини в една общност, за да укрепи делото си, увеличайки всички в спиритизъм. Католиците, за които чудесата са знамения на истинската църква, ще бъдат заблудени от тази чудодейна сила; протестантите, отхвърлили щита на истината, също ще бъдат измамени. Католици, протестанти, светски люде - всички с вид на благочестие, но отречени от силата му, ще гледат на обединението като на велико движение за обръщане на целия свят и начало на дългоочакваното хилядолетно царство.

ОТНЕМАНЕ НА НЕБЕСНИТЕ БЛАГОСЛОВЕНИЯ

Но християнският свят отхвърли с презрение закон на Йехова и Господ ще изпълни Своето намерение: Той ще лиши земята от благословието Си; ще престане да пази онези, които въстанаха против Неговия закон, като учат и принуждават хората и те да постъпват така. Сатана има власт над всеки, когото Бог не пази по особен начин. Той е твърде благоразположен към някои, грижи са за тяхното благосъстояние, за да може чрез тях най-успешно да приведе в изпълнение плановете си; на други причинява много неприятности и мъка, като ги кара да вярват, че Бог е причина за всичките им страдания.

Чрез спиритизма Сатана ще се представя за благодетел на човешкия род, като изцелява болести и предлага на света нова, по-възвишена система на ре-

лигиозна вяра; в същото време ще върши пагубното си дело. Изкушенията му ще погубват хиляди хора. Невъздържаността лишава хората от разум; навсякъде царят раздори, ненаситно желание за удовлетворяване на низки страсти, кръвопролития. Той полага особени усилия да разпали национална омраза сред народите, за да отвлече съзнанието на хората от подготовката да посрещнат верни Господния ден.

Тъй като спиритизмът все повече подражава на съвременното номинално християнство, измамата и изкушението придобиват още по-голяма сила. Самият Сатана се промени, може дори да се каже, обърна се, следвайки днешните обстоятелства. Той взема образа на светъл ангел. Спиритизмът ще върши чудеса, ще изцелява болни, ще бъдем свидетели на неопровержими явления. Спиритизмът ще заяви своята вяра в Библията, уважението си към църковните постановления, затова към работата му ще се отнасят като към откровения, имащи Божествена сила.

БОЛЕСТИТЕ И БЕДСТВИЯТА ЩЕ СЕ УМНОЖАВАТ

Сатана ще се представя за велик лекар, способен да изцели всички болести, но ще донесе страдания и бедствия, които ще превърнат многолюдните градове в купчини развалини. Той вече се е заел с делото на разрухата. Прилага силата си при нещастни случаи, бедствия по вода и суша, в страшни опустошителни пожари, урагани, ужасни океански бури, наводнения, заплашителни морски приливи, земетресения, навсякъде и всякак; той оставя след себе си глад и бедствие. Заразява смъртоносно въздуха, хиляди хора измират от чума. Тези нещастия ще стават все по-чести и пагубни. Гибел ще заплашва и хора, и животни. „Земята жалее и повяхва... Високопоставените между хората на земята са изнемощели. Земята също е осквернена под жителите си, защото престъпиха законите, не зачитаха повелението, нарушиха вечния завет“ (Исая 24:4-5).

Тогава великият измамник ще се постарее да убеди хората, че точно тези, които служат на Бога, са причина за бедствията. Хората, предизвикали Божия

гняв с беззаконния си живот, ще обвинят за своите нещастия онези, чието вярно отношение към Божиите заповеди винаги е било упрек за нарушителите. Ще бъде заявено, че нарушителите на неделния ден сквернят Бога; че този грях е предизвикал бедствията на земята и че те не ще престанат, докато не бъде взето решение всички да пазят неделята; че онези, които пазят четвъртата заповед не отдават на неделния ден почитта, която му дължат и именно те нарушават мирния ход на живота на земята и лишават останалите от Божието благословение и от благополучието на земния живот.

И когато, възбуден от подобни лъжливи обвинения, гневът на народа стигне своя предел, хората ще постъпят с посланиците на Бога тъй, както отстъпиха Израил се отнесе към Илия: „И като видя Илия, Ахав му рече: Ти ли си, смутителю на Израила? А той отговори: Не смущавам аз Израила, но ти и твоите бащин дом; защото вие оставихте Господните заповеди и ти последва ваалимите“ (III Царе 18:17-18).

В тази последна борба с Божия народ Сатана ще приложи същия начин на действие, както в началото на великата борба в небесата. Отначало ще заяви, че всецяло е отдаден на стремежа да укрепя Божието управление на земята, а тайно ще прави всичко възможно, за да потъпче властта на Бога. Той обвиняваше ангелите, останали верни на Бога, за делото, което сам бе започнал. Същата измама характеризира историята на римската църква. Тя се обяви за наместница на небето, ала се стремеше да се превъзнесе над Бога и да промени Неговия закон. Във времната на господството на Рим верните на Евангелието мъченици биваха обявявани за злодеи, за влезли във връзки със Сатана; бяха прилагани всевъзможни методи, за да бъдат опозорени и представени на хората като престъпници, а и на самите тях бе внушавано, че са именно такива. В наше време историята ще се повтори. В старанията си да унищожи онези, които пазят Божия закон, Сатана ще предизвиква обвинения срещу тях като нарушители на закона, хора, които навличат безчестие на Бога и съд над света.

САТАНИНСКИТЕ ЧУДЕСА

Чудодейната сила, която се проявява в спиритизма, ще се стреми да влияе и на онези, които са взели решение да са послушни на Бога, а не на хората. Духовете ще разпространяват вестта, че са пратеници на Бога, за да убедят отхвърлилите неделния ден, че се заблуждават и ще твърдят, че сме длъжни да се покорим на земните закони, както на Божия закон. Те ще страдат заради великото безбожие, възцарило се на земята, и същевременно ще поддържат свидетелството на религиозните учители, че нарушението на неделния ден е причината за този голям нравствен упадък. Огромно ще е негодуванието против всички, които откажат да приемат подобно свидетелство.

Бог никога не извършва насилие над волята или съвестта на човека; обратно, Сатана използва насилие и жестокост, за да покори на властта си онези, които не може да съблазни с други средства. Със страх и насилие той се опитва да завладее съвестта и така да постигне уважение и преклонение. За тази цел той работи чрез религиозната и гражданската власт и ги подтиква да издават закони, налагащи човешки постановления, противни на Божия закон.

КОНФЛИКТЪТ, КОЙТО СКОРО ЩЕ ИЗБУХНЕ

Пазещите библейската събота ще бъдат обявени за врагове на закона и реда, рушители на нравствените устои на обществото, виновници за анархията и разврата, предизвикали Божия съд над земните жители. Тяхната добросъвестност и верността им ще бъдат представяни като упорство, непокорност и неуважение към властите. Ще бъдат обвинявани като врагове на правителството. Църковни служители, отричащи необходимостта да се изпълнява Божият закон, ще говорят от амвона за задължението на всеки човек да се покорява на гражданската власт като на определен от Бога авторитет. Пазещите Божиите заповеди ще бъдат представяни в законодателните събра-

ния и в съдилищата в лъжлива, превратна светлина и ще бъдат осъждани. Думите им ще бъдат оцветявани с измамни краски и всички техни подбуди и действия ще се тълкуват най-лошо.

Тъй като протестантските църкви отхвърлят ясните доводи на Свещените писания в полза на Божия закон, ще направят опит да затворят устата на онези, чиято вяра не биха могли да опровергават с доказателства от Библията. Макар да затварят очи пред този факт, те отварят пътя за преследване на всички, отказали по съвест да вършат онова, което прави останалият християнски свят, и не признават изискванията на папската събота, неделния ден.

Духовенството и държавата с общи усилия и на всяка цена - с подкупи, убеждение и със сила - ще заставят цялото общество да пази неделния ден. Насилието ще компенсира липсата на Божествен авторитет. Политическата корупция ще разруши любовта към справедливостта и уважението към истината и даже в свободна Америка управници и законодатели ще отстъпят пред натиска на народа. И за да получат благоразположението на обществото, ще издадат закон, налагащ пазенето на неделния ден. Свободата на съвестта, извоювана с тъй висока цена, ще бъде потъпкана. В тази борба, която ще настъпи скоро, ще видим изпълнението на пророческите слова: „Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса“ (Откр. 12:17).

ПОЗИЦИЯТА НА КАТОЛИЦИТЕ

„Следователно когато католическата църква заявява правото си на догматична нетърпимост, що се отнася до учението ѝ, несправедливо е да бъде упрекована за това... тя вижда догматичната нетърпимост не само като свое неоспоримо право, но и като свое свято задължение...“

„Също тъй, както истинският Бог не може да допусне ни един чужд бог, истинската християнска църква не може да допусне ни една друга църква, освен себе си... И именно на тази изключителност е основана уникалната ѝ сила, бъдещата интерес моц на ней-

ната пропаганда, неизчерпаемата енергия на прогреса ѝ. Тази неоспорима фундаментална идея води до строго логическо заключение - за духовния догмат няма спасение извън църквата...“

„Въпреки отвращението, което изпитва съвременната цивилизация към варварските жестокости на средновековните съдебни постановления, ние не бива да осъждаме изцяло наказателната система на онова време и да я определяме като система на узаконените убийства; *даже ако това наистина е било нехуманно, то не е било несправедливо...*“

„Съгласно Римл. 13:2 духовните авторитети имат право да наказват - в случаите на особено тежки престъпления - със смърт. *Следователно „еретиците може не само да бъдат отлъчени от църквата, но - справедливо - да бъдат убити“.*

The Catholic Encyclopedia, 1911, vol. 14, p. 766, 768

Забележка: Подчертаният текст - от издателите.

ОТГОВОРЪТ НА ПРОТЕСТАНТИТЕ

„Много добри неща могат да бъдат казани за сегашния римски папа. Той изрича правдиви и необходими слова, обръщайки се към тоталитарните режими... Все пак това не е тъй значимо, както посещението, което предстои той да направи в Дания през идната година. *Като папа той има определени цели.* Той не е просто човек с приятен характер или безстрашен евангелист, който ще слезе от самолета на Каструпското летище. *Този човек твърди, че е наместник на Бога и основа на църквата на земята. Ала ние, лутераните, вярваме, че ни един човек не може да бъде наместник на Бога и не признаваме друга основа на християнската църква освен Христос.* Затова ще кажем „не“ на папските послания. Официалната църква на Дания няма да вземе участие в никакви почести и преклонения пред римския папа...“

„*Реформацията недоразумение ли беше? Трябва ли да кажем „не“ на Мартин Лутер и „да“ на папата? А може би трябва да повярваме в папството, не в Бога?*“

„*Не! Папата е лъжлив представител, а римокатолическата църква - измамна църква, и официалната църква на Дания, разбира се, ще го заяви високо и*

ясно. Това е дълг на църквата. Дълг е също тъй и на епископите... да не им дадем възможност - нито на тях, нито на някой друг, да съблазняват християнския свят с папството.“

Danish priest, Soren Krarup, Berlingske Tidende, 28 юни 1988 г.

„Аз съм пътят и истината, и животът; никой не дохожда при Отца освен чрез Мене... Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя“.

Исус Христос, Йоан 14:6, 14

„Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус...“

апостол Павел, I Тимотей 2:5

Във вторник папа Йоан-Павел II нареди на римокатолиците да търсят прощение чрез църквата, а не направо от Бога.

В основен документ за необходимостта от изповед римският папа изложи директивата за почти 800 милиона римокатолици по целия свят - да изповядват греховете си пред свещениците...

Изискването греховете да се изповядват чрез свещениците е един от най-основополагащите принципи на римския католицизъм.

The Associated Press, 11 декември 1984 г.

Решението на папа Йоан-Павел II да отдели особена година, *посветена на Дева Мария* е израз на желанието му да възстанови такива традиции като религиозните процесии и поклонничеството в търсене на убежище - заявяват официални представители на Ватикана.

Ватиканът обеща на католиците снизхождение или отмяна на временните наказания за грях, ако те благочестиво участват в провеждането на годината, посветена на Дева Мария... (подчертано от издателите)

От самото начало на своето първосвещенство преди 8 години Йоан-Павел демонстрира особеното си благоговейно отношение към нея.

Той я нарича „небесна майка на църквата“ и често я призовава по време на всенародни молебени.

The Assosiated Press,
17 февруари 1987 г.

Забележка: Подчертаният текст - от издателите.

ЦИТАТИ ОТ МИНАЛОТО

„Римският първосвещеник... по време на своите богослужения като пастир и учител на всички християни чрез високия си апостолски авторитет утвърждава религиозна и нравствена доктрина, която трябва да бъде поддържана от цялата църква... на това учение е присъща онази безпогрешност, която Дивайн Редимър желаеше като дар за своята църква... и следователно тези определения на римския първосвещеник са неизменни по самата си същност“.

The Catholic Encyclopedia, ©,1910, vol. 7, p. 796

„Всички догматични укази на папата, издадени с или без участието на генералния Съвет, са безпогрешни... Веднъж обнародвани, те не могат да се отменят нито от папата, нито от Съвета... Този католически принцип утвърждава, че църквата не може да се заблуждава по въпросите на вярата“.

The Catholic World, юни 1871 г. с. 422-423

„Ние нямаме по-голямо право да искаме обяснения за действията на църквата, отколкото да искаме обяснения за действията на Бог, и тук е основата на нашето послушание. Ние сме длъжни да приемем това с покорство, което не

предизвиква съмнения, каквито и да са предписанията на църквата“.

The Catholic World, август 1871 г., с. 589

„Ако човек отказва послушание на римокатолическата църква, смятайте го, както е заповядал Господ, за езичник и бирник.“

Папа Пий XII в свой циркуляр,
The Mystical Body of Christ, 29 юни 1943 г.

„Те (протестантите) много удобно за себе си забравиха, че те се отделиха от нас, а не ние от тях, и че те са онези, които трябва да възстановят единството, така както го разбира католицизмът, а не ние да търсим пътища за обединение с тях или да ги приемем, както казват те... Протестантизмът е бунт против авторитета на Христос в Неговата църква. Той (протестантизмът) няма авторитет и няма никакво желание да се подчини на авторитета. ...Всякакви форми на протестантизъм са неоправдани. Те не бива да съществуват“.

America (Catholic periodical), 4 януари 1941 г., том 65, с. 343

„Ние вярваме в победата на католическата църква над неверието, ереста, разкола, революцията и деспотизма, в победата над юдаизма, мюсюлманството и езичеството. Реставрацията на временното папско управление е необходима, за да бъде извоювана тази победа, и ние вярваме, че то ще бъде възстановено“.

The Catholic World, август 1877 г., том 23, с. 620

„Догматическата нетърпимост не е тъй жизнено необходима в никоя друга област, както в областта на религията, където спасението на всяка личност е поставено на карта. Не може да съществува повече от една истинска религия, която със самия факт на своето съществуване да опровергава погрешността на всички други религии, и това е тъй ясно, както е ясно, че таблицата за умножение няма алтернатива“.

The Catholic Encyclopedia, 1911 г., vol.14, p.765

ЦИТАТИ ОТ НАШИ ДНИ

„Под решителното ръководство на папа Йоан-Павел II държавата Ватикан зае върнатата си позиция на значим глас в международния живот. Правилно е само страната да покаже уважението си към Ватикана с дипломатическото му признаване за световна държава.“

Дан Куейл, бивш вицепрезидент на САЩ (1988 г. до 1992 г.) в *Обръщение към Сената на САЩ*, 22 септември 1983 г.

Сенаторът Ричард Лугар (щат Индиана) нарече Ватикана „чувствителен дипломатически форум“ и „значителна благопристойна световна политическа сила“. Той заяви, че нашето правителство си е направило „тромава шега“, изпращайки при папата само едно специално доверено лице.

Реч пред Сената, 22 септември 1983 г.

Папата - всемирен примас?

Папата претендира да стане „всемирен примас“ при обединението на англиканската и римокатолическата църква, които бяха разделени преди повече от 400 години, съобщил днес в Лондон високопоставен представител на двете църкви.

The Herald, Сидни, Австралия, 30 март 1982 г.

Днес в началото на доклада му пред Европейския парламент, папа Йоан-Павел II бе прекъснат от преподобния Джон Пейсли, североирландски политик - протестант. Няколко минути след като папата започна да говори, мистър Пейсли възкликна: „Аз се отричам от вас като от антихрист!“

The New York Times International, 12 октомври 1988 г.

Баптистки и католически богослови намират общ език

Южните баптисти и католиците, двете най-големи религиозни общности в Америка, чиито доктрини се смятат за твърде далечни една от друга, намериха съгласие по основните принципи...

Докладът на техните ученици в размер от 163 страници се окачествява като широкомащабен взаимен изпит на уважаващи се различни традиции. Това достижение е безпрецедентен опит за южните баптисти, обикновено неблагоприятни към обединение.

Преговорите, спонсорирани от Комитета на католическите епископи по вселенски и религиозни въпроси и Южния баптистки отдел на свидетелите с обща вяра, включваха 18 срещи, проведени между 1978 и 1988 година.

The Bakersfield Californian, 27 август 1989 г.

ТЕ СЕ ОПИТВАТ ДА УСТАНОВЯТ КОНТАКТ С МЪРТВИТЕ

Те се опитват да установят контакт с мъртвите. „Има духове. Виждам ги“ - казва Рут Бъргър, която сама нарича себе си „светница с интуиция“. Телепатия, ако държите на този термин. Спиритизъм, ако желаете да сте тенденциозни. „Те ни носят няколко прекрасни послания. Те искат да говорят с нас толкова, колкото ние искаме да разговаряме с тях.“

През свежа и ясна есенна нощ в библиотеката на католическата църква „Св.Петър“ в град Скоки, щата Илинойс, Бъргър въвежда в тъй наречената стая за призоваване на духове 35 члена на рицарския орден „Северен бряг на Нейм“, конфронтирани от християнската секта на вдовците и вдовиците...

А ето как става това през 90-те години: усмихната жена с твърде нормален вид влиза в църква, зала, частна къща или апартамент и в много прозаична форма вика това, което тя нарича духове на мъртвите.

The Morning News Tribune, 14 ноември 1990 г.

НЕЛЕПА БАСНЯ*

Теорията за безсмъртието на душата е едно от онези лъжеучения, които Рим е взел от езичниците и е внедрил в християнството. Мартин Лутер причислявал това учение към

„нелепите басни, които се прибавят към купчината смядна тор от римски постановления“.

E. Petavel, *The Problem of Immortality*, p. 255

Коментирайки думите на Соломон от Еклисиаст „мъртвите не знаят нищо“, реформаторът казва:

„Още едно място, където се казва, че мъртвите... нищо не чувстват. Там - продължава той - няма чувство за дълг, няма наука, знание и мъдрост. Затова Соломон казва, че те спят и не знаят нищо. Те лежат спокойно и нямат никаква представа за хода на времето; когато бъдат събудени, ще им се струва, че са спали само миг“.

Martin Luther, *Exposition of Solomons Book Called Ecclesiastes*, p. 152

Фундаменталната заблуда за естественото безсмъртие е начало на учението за съзнателното състояние след смъртта - учение, което, подобно на учението за вечните мъки, противоречи на библейската истина, на разума и на понятието ни за човечност. Според общоприетото разбиране спасените на небето знаят за всичко, което става на земята и особено в живота на близките, които са оставили там. Как тогава мъртвите, наблюдавайки негодите на живите, бидейки свидетели на греховете, които извършват най-скъпите им същества, като виждат, че те скърбят, разочароват се, страдат, как след всичко това те биха могли да се чувстват щастливи? Как би могло с мисли, заети с близките на земята, да се наслаждават на небесната радост? Колко отвратителна е вярата, че шом диханието остави тялото, непокаяната душа попада в пламъците на ада! Каква трябва да е душевната агония на онези, които гледат как близките им умират неподготвени за смъртта, за да бъдат хвърлени във вечното страдание на грешниците. Мнозина са губили разсъдък си при тази ужасна мисъл.

Какво казват Писанията по тези въпроси? Давид говори, че човек е без съзнание в смъртта си:

* Виж с. 72, „Двете велики заблуди“

„Излиза ли дъхът му, той се връща в земята си; в тоя същия ден загиват намеренията му“ (Пс. 146:4). И Соломон потвърждава тази мисъл: „Защото живите поне знаят, че ще умрат, но мъртвите не знаят нищо...; още и любовта им, и омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещо, що става под слънцето...; защото няма ни работа, ни замисъл, ни знание, ни мъдрост в гроба, гдето отиваш“ (Екл. 9:5, 6, 10).

Когато в отговор на молитвата на Езекия животът му бе продължен с 15 години, в признателността си царят възхвали Бога за великата му милост. Възхвалата съдържа причината за радостта му: „Защото преизподнята не може да Те хвали; смъртта не може да Те славослови; ония, които слизат в рова не могат да се надеят на Твоята вярност. Живият, живият, той ще Те хвали, както аз днес...“ (Исая 38:18, 19). Популярната теология представя мъртвия праведник просяващ Бога с безсмъртни устни в небесата, ала Езекия не виждаше в смъртта такава бляскава перспектива. На думите му приглася песента на псалмиста: „Защото в смъртта не се споменува за Тебе; в преизподнята кой ще Те славослови?“ (Пс. 6:5). „Мъртвите не хвалят Господа, нито ония, които слизат в мястото на мълчанието“ (Пс. 115:17).

**„...живите поне знаят, че ще умрат,
но мъртвите не знаят нищо... Защото
няма ни работа, ни замисъл, ни знание,
ни мъдрост в гроба, гдето отиваш“.**

Цар Соломон, Екл. 9:5, 10

В деня на Петдесетница Петър каза за патриарха Давид: „...умря и биде погребан, и гробът му е у нас до тоя ден... Защото Давид не се е възнесъл на небесата...“ (Деяния 2:29, 34). Фактът, че Давид ще остане в гроба до възкресението е свидетелство, че праведните не отиват на небето след смъртта си. Едва след възкресението и със силата на Христовото възкресение от мъртвите Давид ще заеме място от дясно на Бога.

ПРЕНЕБРЕГВАНЕ НА ВАЖНИ БИБЛЕЙСКИ УЧЕНИЯ

Павел каза: „Защото, ако мъртвите не се възкресяват, то нито Христос е бил възкресен; и ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си. Тогава и тия, които са починали в Христа, са погинали“ (I Кор. 15:16-18). Ако в продължение на четири хиляди години праведниците са отивали направо на небето, как би могъл Павел да твърди, че ако няма възкресение, „тия, които са починали в Христа, са погинали“? Ако наистина е така, не би имало никаква необходимост от възкресение.

Мъченикът Тиндал говори за състоянието на мъртвите:

„Открито заявявам, че не съм убеден, че те вече живеят в пълна слава, славата, в която пребивават Христос и избраните ангели. Не вярвам в това. Защото, ако е така, трябва ли тогава да проповядваме за възкресението на плътта?“

William Tyndale, *Preface to New Testament* (ed. 1534). Преиздаден: Tindal, Frith, Barnes In: *British Reformers*, p. 349

Невъзможно е да се отрече, че надеждата за безсмъртие е довела до всеобщо пренебрежение към библейското учение за възкресението. Ето какво споделя по този въпрос д-р Адам Кларк:

„Учението за възкресението е имало много по-голямо значение, било му е отделяно много повече внимание в първата християнска църква (отколкото днес). Защо? Апостолите са изтъквали това учение и са подтиквали Божиите следовници към усърдие, послушание и радост. Техните съвременни последователи рядко споменават за това. Първите християни са вярвали в това учение съгласно проповедта на апостолите; вярата на нашите слушатели е съгласно нашата проповед. В Евангелието няма учение, върху което да се акцентува по-силно, отколкото върху учението за възкресението; в съвременната проповедническа система няма пункт от вярата, по-пренебрегван от този.“

Commentary, remarks on I Corinthians 15, абзац 3

Пренебрегването на библейските учения продължава тъй дълго, че славната истина за възкресението почти напълно потъна в мрака и християнският свят я изгуби от погледа си. Известен религиозен писател в коментар към словата на Павел в I Сол. 4:13-18 казва: „Учението за безсмъртието в слава на праведните има за нас и практическа стойност на утеха, защото не оставя в нас място за съмнение във второто пришествие на Христос. Господ идва при нас в деня на нашата смърт. Ние трябва да очакваме това идване, да се надяваме Той да дойде. Мъртвите вече са преминали в слава. Те не чакат тръбния зов, за да чуят присъдата и да влязат в блаженството“.

Ала когато Исус се е готвил да остави учениците Си, Той не им е казал, че скоро ще отидат при Него. Думите Му са били: „...отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм Аз да бъдете и вие“ (Йоан 14:2-3). И Павел ни казва, че „...сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа“. И добавя: „И тъй, насърчавайте се един друг с тия думи“ (I Сол. 4:16-18).

НА ЛЪЖАТА БАЩА

Животът е наследство на праведните, смъртта - участ на нечестивите. „Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ“ (Римл. 6:23). Смъртта, за която става дума тук, не е смъртта, за която бе оповестено на Адам, защото цялото човечество носи наказанието за неговото беззаконие. В този стих се говори за „втората смърт“ (Откр. 20:14), която е пълната противоположност на вечния живот. Единствен великият измамник обеща на Адам живот в условията на непослушание. Онова, което змията заяви на Ева в Едем: „Никак няма да умрете“ - бе първата проповед за безсмъртието на душата. Но това твърдение, основа-

но единствено върху авторитета на Сатана, повтаряно сякаш от ехо, се разнася от амвона в християнския свят и по-голямата част от човечеството го приема със същата готовност, с каквато го възприеха нашите прародители. Божествената присъда: „Душата, която греша, тя ще умре“ (Езекиил 18:20) беше сведена до следното: душата, която греша, няма да умре, но ще живее вечно. Може само да се дивим на заслепението, което кара хората да се отнасят тъй лековерно към думите на Сатана и с такова неверие към Словото на Бога.

Целият човешки род стана подвластен на смъртта след греха на Адам. Гробът очаква в равна степен всекиго. От друга страна, спасителният план предлага на всички избавление от гроба. „Ще има възкресение на праведни и неправедни“ (Деян. 24:15). „Както в Адам всички умират, така и в Христа всички ще оживеят“ (I Кор. 15:22). Но между двете категории хора е прокарана граница. „...всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а ония, които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“ (Йоан 5:28, 29). Онези, които се намерят достойни за възкресение в живот, са „блажени и святи“; „...над такива втората смърт не ще има сила“ (Откр. 20:6). Но разплата за беззаконието - „възмездие за греха“ очаква онези, които не ще получат прощение чрез покаяние и вяра. Те ще понесат различно по продължителност и сила наказание според делата си и това наказание ще завърши с втората смърт. Тъй като според справедливостта и милосърдието Си Бог не може да спаси грешника, останал в греховете си, Той го лишава от съществуване, защото грешникът сам е загубил правото си на това и с целия свой живот е доказал, че е недостоеен за този дар. Вдъхновен от Духа, псалмистът изрича: „Защото още малко и нечестивият не ще го има вече; да, прилежно ще изледваш мястото му и не ще се намери“ (Пс. 37:10). „И ще бъдат като че не са били“ (Авдий 16). Покрити с позор, те ще изчезнат в безнадеждно вечно забвение.

Това ще бъде краят на греха и на родените от него страдание и разруха. Псалмистът пее: „Неприятелите изчезнаха; те са запустели завинаги; ти си разорил градовете им, та и поменът им загина“ (Пс.

9:6, 7). В „Откровение“ Йоан съзира бъдещата вечност и слуша хвалебния химн на Вселената, чиято хармония не е нарушена от ни един фалшив тон. Цялото творение - небе и земя - пее възхвала на Бога (Откр. 5:13). Там не ще има нито една погубена душа, която в безкрайните си мъки да хули Бога; не ще има нещастници в ада, чиито стенания да се смесват с химна, изпят от спасените.

Онова, което змията заяви на Ева в Едем: „Никак няма да умрете“ - бе първата проповед за безсмъртието на душата. Но това твърдение, основано единствено върху авторитета на Сатана, повтаряно сякаш от ехо, се разнася от амвона в християнския свят и по-голямата част от човечеството го приема със същата готовност, с каквато го възприеха нашите прародители.

НАГРАДА ПРЕДИ СЪДА?

Преди хората да получат възможност да влязат в жилищата, приготвени за светиите, техните дела трябва да бъдат изследвани, характерите и постъпките им - да бъдат разгледани от Бога. Всички ще бъдат съдени според написаното в книгите и ще получат награда, съответна на делата им. Този съд не ще стане при смъртта им. Обърнете внимание на думите на Павел: „...тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите“ (Деян. 17:31). Апостолът ясно говори тук за установяването на определено време, когато светът ще бъде съден, време в бъдещето за апостол Павел и съвременниците му.

И Юда споменава за това време: „...ангели, които не опазиха своето достойнство, но напуснаха собственото си жилище, Той ги държи под мрак във вечни връзки за съда на великия ден“. След това той цитира думите на Енох: „Ето, Господ иде с десетки хиляди Свои свети (ангели) да извърши съдба над всич-

ки“. Йоан ни казва: „видях и мъртвите - големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; ...и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите“ (Откр. 20:12).

Но ако едни мъртви вече се радват в небето, а други се мъчат в ада, защо е необходим този бъдещ съд? Учението на Божието слово по тези важни въпроси е определено и ясно и дори най-простите човещи могат да го разберат. Може ли искреният човек да намери нещо справедливо и разумно в общоприетата теория? Как биха могли праведните след изследователния съд да чуят словата: „Хубаво, добри и верни слуго!... влез в радостта на господаря си“ (Матей 25:21), когато те вече са заедно с Него, вероятно даже столетия наред? А нечестивите ще бъдат събрани от всички кътчета на ада, за да чуят присъдата, изречена от Съдията на цялата земя: „Идете си от мене, вие проклети, във вечния огън“ (Матей 25:41). О, каква страшна подигравка! Какво позорно обвинение против Божиата мъдрост и справедливост!

Никъде в Свещените писания не откриваме твърдение, че праведните получават наградата си веднага след смъртта, както и нечестивите - своето наказание. Нито патриарсите, нито пророците са ни оставили подобно уверение. Нито Христос, нито Неговите апостоли са правили най-малък намек за това. Библията учи ясно, че мъртвите не преминават веднага в небето. За тях се казва, че спят до възкресението (I Сол. 4:14; Йов 14:10-12). В деня, когато се скъса сребърната верижка и се счупи златната чаша (Екл. 12:6), изчезват и всички помисли на човека. Слезлите в гроба са безмълвни. Мъртвите не знаят нищо за това, което става под слънцето (Йов 14:21). Уморените праведници намират блажен покой. Времето - продължително или кратко - за тях е миг. Те спят; Господнята тръба ще ги пробуди и при-

„Протестантните реформатори отхвърлиха идеята за предверието на ада и за чистилището, макар че тя остава част от римокатолическата теология... И Мартин Лутер, и Жан Калвин смятат, че наказанията на ада са вечни, но символни, и идеята за вечните мъчения - за лесноусвоима и отчуждаваща ни от Бога“.

*US. News & World Report ,
25 март 1991 г. с. 59*

зове към славно безсмъртие. „...защото тя ще затръби и мъртвите ще възкръснат нетленни... А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се събдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно“ (I Кор. 15:52-54). А когато се пробудят от дълбокия си сън, мисълта им ще се възстанови там, където е била прекъсната в мига на смъртта. Последният миг от съзнанието им е бил пронизан от острието на смъртта; последната осенила ги мисъл е била, че стават жертва на гроба. Когато станат от него, първата радостна мисъл ще се излее в победоносния възглас: „О, смърт, где ти е победата? О, смърт, где ти е жилото?“ (I Кор. 15:55).

ИЗВРАЩАВАНЕ НА БИБЛЕЙСКИТЕ УЧЕНИЯ

Служенето на святите ангели такова, каквото е представено в Свещените писания, е една от най-утешителните и скъпоценни истини за всеки последовател на Христос. Ала тази библейска истина е помрачена и извратена от заблудите на популярната теология. Учението за естественото безсмъртие, заимствано от езическата философия и внедрено в християнската вяра във времената на великото отстъпление, е заело мястото на истината тъй определено и достъпно изложена на страниците на Свещените писания: „мъртвите не знаят нищо“ (Екл. 9:5). Мнозина вярват, че служебните духове, „изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение“ (Евр. 1:14), са духовете на мъртвите. И това убеждение господства въпреки определеното свидетелство на Библията за съществуването на небесни ангели и за тясната им връзка с историята на човека от самото начало, преди да е имало смърт.

Библията учи ясно, че мъртвите не преминават веднага в небето. За тях се казва, че спят до възкресението.

КОРЕН И ОСНОВИ НА СПИРИТИЗМА

Учението за съзнателното състояние на човека след смъртта му и особено вярата, че духовете на мъртвите се връщат, за да служат на живите, са подготвили пътя за съвременния спиритизъм. Ако мъртвите са при Бога и святите ангели и имат значително по-широки познания от преди, защо трябва да се връщат на земята, за да просвещават и наставляват живите? Ако, както учат популярните богослови, духовете на починалите витаят над техните приятели на земята, защо не общуват с тях, не ги пазят от нещастия и не ги утешават в скръбта им? Как е възможно онези, които вярват в съзнателното състояние на човека след смъртта, да отхвърлят Божествената светлина, донесена им от прославените духове? По този свещен, както се смята, начин работи Сатана, за да изгълни намеренията си. Падналите ангели, изпълнители на повеленията му, се явяват на хората като вестители, идващи от духовния свят. Внушавайки им вярата, че са свързани с мъртвите, князът на мрака упражнява магическо влияние върху техния разум.

„ИЗМАМНИ ДУХОВЕ“

Сатана притежава способността да представи на хората починалите им приятели. Фалшификатът е съвършен: познатата външност, думите, гласът се възпроизвеждат с изумителна точност. Мнозина се радват, че скъпите им живеят щастливо на небето и дори не подозират опасността, „слушат измамнителни духове и бесовски учения“ (1Тимотей 4:1).

Когато близките са склонни да повярват, че мъртвите се връщат, за да общуват с тях, Сатана предизвиква появата на починалите неподготвени. Те твърдят, че са щастливи на небето и дори са високопоставени; така се шири заблудата, че няма никаква разлика между праведния и нечестивия. Тези мними посетители от света на духовете понякога изказват предупреждения, които се оказват верни. Спечелили до-

верието на човека, те представят учения, подриващи вярата в Свещените писания. Като проявяват дълбока заинтересованост за благополучието на своите близки, те се стараят да им внушат заблуди, опасни във висша степен. Фактът, че понякога казват истината, че могат да предсказват бъдещи събития, придават на лъжите правдоподобен характер и мнозина приемат лъжеученията им с такава готовност и им вярват тъй безусловно, сякаш са най-святата библейска истина. Божият закон е отстранен, духът на благодатта - отхвърлен, и кръвта на завета няма вече никакво свято значение. Духовете отричат Божествеността на Христос и даже се поставят наравно с Твореца. Тъй, скрит под нова маска, великият метежник продължава своята борба против Бога, започнала в небето и непреставаша вече почти шест хилядолетия на земята.

ЗЛИТЕ ДУХОВЕ НАИСТИНА СЪЩЕСТВУВАТ!

Мнозина се опитват да обяснят спиритическите прояви, приписвайки ги на мошеничеството и ловките ръце на медиума. Ала въпреки че измамата често е била представяна за истинска спиритическа проява, имало е и очевидни изяви на свръхестествена сила. Тайнствените почуквания, дали начало на съвременния спиритизъм, не са били плод на човешка ловкост и измама, а пряка дейност на злите ангели, които така са утвърдили една от заблудите, най-успешно погубващи човешката душа. Мнозина ще паднат в капана с убеждението, че спиритизмът е само човешка хитрост и сблъскали се лице с лице с действителните прояви на свръхестествена сила, ще я приемат за велика Божия сила и ще бъдат измамени.

Такива хора пропускат свидетелствата на Свещените писания за чудесата, извършвани от Сатана и неговите работници. С негово съдействие магьосниците на фараона са подражавали на Божието дело. Апостол Павел говори, че преди второто пришествие на Христос ще действа същата сатанинска сила. Господнето пришествие ще бъде предшествано от „действието на Сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и от всичката измама на

неправдата“ (II Сол. 2:9, 10). И апостол Йоан, описвайки чудодейната сила, която ще се прояви в последните дни, казва: „И вършеше големи знамения дотам, щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред хората. И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши...“ (Откр. 13:13, 14). Тук не става дума за мощничество. Хората са измамани от чудесата, които работниците на Сатана наистина вършат, тези чудеса не са мними.

Хората са измамани от чудесата, които работниците на Сатана наистина вършат, тези чудеса не са мними.

Князът на мрака, тъй дълго упражнявал гигантската сила на своята мисъл в делото на измамата, изкусно предлага изкушенията си на хората от всички съсловия при всякакви обстоятелства.

На образованите и възпитани хора той поднася спиритизма в най-изтънчена интелектуална форма, мнозина именно така попадат в клопката му. За мъдростта, която предлага спиритизмът, апостол Яков казва, че „не е мъдрост, която слиза отгоре, но е земна, животинска, бесовска“ (Яков 3:15). Великият измамник обаче знае как да прикрие това, маскировката най-добре служи на неговите цели. Той, който е отишъл при Христос в пустинята на изкушението като сияещ серафим, и пред хората застава като светъл ангел. Той призовава разума чрез възвишени теми, с всевъзможни очарователни видения разпалва въображението и въздейства върху чувствата с живописни описания, пропити с любов и великодушие. Той окриля човешкия разум за въображаем възвишен полет, внушавайки на хората огромна увереност в собствената им мъдрост, за да отхвърлят в сърцата си Вечния. Това могъщо същество, което е завело Спасителя на света на една много висока планина и Му показало всичките царства на света и тяхната слава (Матей 4:8-9), ще поднесе изкушенията си тъй, че да заблуди сетивата на онези, които не ще бъдат защитени от Божествената сила.

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ПРИМКИТЕ

Ала никой не бива да бъде измамен от лъжливите твърдения на спиритизма. Бог е дал на света достатъчно светлина, за да бъдат земните жители в състояние да открият примките и уловките на дявола. Както вече бе казано, учението на спиритизма в самите си основи е рязко противоположно на определеното и ясно учение на Свещените писания. Библията учи, че мъртвите нищо не знаят и за нищо не мислят; че те не участват в онова, което става под слънцето; че не им е известно нищо за радостите и скърбите на онези, които са им били скъпи.

Дори нещо повече - Бог направо е забранил всякакво общуване с духове на починали. Сред евреите също е имало хора, които като съвременните спиритисти са заявявали, че имат връзка с мъртвите. Но за тези „приятелски духове“, както наричали пришелците от другия свят, Библията говори като за „бесовски духове“ (Откр. 16:14; срв. Числа 25:1-3; Пс. 106:28; I Кор. 10:20). Всяко общуване с тях се е смятало за мерзост пред Бога и тържествено е било заявено, че за виновните е отредено смъртно наказание (Левит 19:31, 20:27). В наши дни даже думата „магьосничество“ се произнася с презрение. Хората мислят, че твърденията за възможна връзка със злите духове са басни, останали в мрачното средновековие. Но спиритизмът с неговите стотици хиляди и даже милиони привърженици проникна в научните среди, в църквата, в законодателните органи и дори в кралските дворове, без да е нищо друго, освен възродената, скрита зад нова маска, велика измама на древното магьосничество, осъдено и забранено от Бога.

Дори ако нямаше никакво друго доказателство за истинската същност на спиритизма, самият факт, че духовете не правят никаква разлика между праведност и грях, между благородните и чисти апостоли на

„Астроложката Джоан Куигли заяви в четвъртък, че астрологическите съвети, които е давала на Нанси Рейгън по времето, когато Роналд Рейгън бе президент на САЩ, са повлияли на хода на историята както по отношение на крупните събития, така и в детайлите... тя предсказала времето на някои събития при неговото управление с точност не просто до минута, а в някои случаи до секунда.“

The Morning News Tribune,
петък, 16 март 1990 г.

Христос и най-развратните слуги на Сатана, е достатъчен, за да отвори очите на християнина, застанал пред тази измама. Духовете на лъжата се представят за апостолите и противоречат на всичко, което Христовите апостоли са писали, вдъхновени от Святия Дух приживе. Те отричат Божествения произход на Библията и така рушат основите на християнската надежда и унищожават светлината, озарила пътя към небето. Сатана насочва хората към вярата, че Библията е просто измислица или книга, която е била полезна в зората на човешката история, но днес не заслужава сериозно внимание и може да бъде пренебрегвана, защото е остаряла. За да запълни мястото на Божието слово, той предлага проявите на спиритизма. Тук е особено бдителен, защото това негово изобретение заставя света да повярва във всичко, в което сам той пожелае. Книгата, която ще съди него и последователите му, той оставя в сянка, така диктуват сатанинските цели. Представа Спасителя на света като обикновен човек. Подобно на римската стража пред Исусовия гроб, която разпространяваше лъжата, внушена ѝ от свещениците и старейшините, за да опровергае Неговото възкресение, привържениците на различните духовни прояви се опитват да създадат впечатлението, че в живота на нашия Спасител не е имало нищо необичайно. Така, изтласквайки Исус на заден план, те привличат вниманието към своите чудеса, превъзхождащи делото на Христос.

„Аз запалвам бяла свещ в името на чистотата и благословието. Чета Библията и направо призовавам съществата. Казвам им, че са попаднали в капан и че аз съм тук, за да ги изведа от него“.
Екстрасенсът Тереза Карол, *The News Tribune*, Такома, щат Вашингтон, 30 октомври 1988 г.

СПИРИТИЗМЪТ НАХЛУВА В ХРИСТИЯНСТВОТО

Съвременният спиритизъм, не бихме могли да отречем, променя някои свои форми и облича християнска премяна. Но принципите на неговото учение в течение на много години се проповядват и се публикуват в печата, затова той не може да скрие истин-

ското си лице. Тези учения не може нито да бъдат отречени, нито да се потулят.

Дори в днешната си форма, не по-достоеен за търпимо отношение, отколкото преди, той представлява по-опасна измама, защото е още по-коварен. Ако в миналото спиритизмът отхвърляше Христос и Библията, днес той се преструва, че приема и Него, и Словото Му. Библията се тълкува по начин, който не нрави на ненороденото сърце, нейните тържествени и живи истини се обезценяват. Любовта, същностната характеристика на Божия характер, е сведена до равнището на жалък сантиментализъм, който почти не прави разлика между добро и зло. Справедливостта на Бога, Неговите предупреждения относно греха, изискванията на святия Му закон не се радват на внимание. Хората биват наставлявани да се отнасят към декалога като към мъртва буква. Чувствата им се предават в плен на приятни и обаяващи басни, подтикващи ги да отхвърлят Библията като основа на вярата. Христос е отхвърлен, както и преди, но Сатана тъй е заслепил човешките очи, че те не забелязват измамата.

Малцина само имат правилна представа за изкусителната сила на спиритизма и опасността, скрита във влиянието му. Много са онези, които се интересуват от него просто от любопитство. Те не вярват истински в него и мислят да се подчинят на властта на духовете би ги ужасила. Но дръзват да навлязат в забранената територия и нейният могъщ властелин упражнява пагубната си власт над тях против волята им. Веднъж предоставили нему разума си, те стават негови роби. Със собствени сили вече не могат да се изтръгнат от примката на коварните му омайвания. Само Божията сила, изпратена в отговор на сериозна молитва, събрала в себе си вярата им, може да спаси тези излъгани, объркани души.

Пророк Исая казва: „И когато ви рекат: Допитвайте се до запитвачите на зли духове и до врачовете, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Ще прибегне ли при мъртвите заради живите? Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях“ (Исая 8:19, 20). Ако хората бяха готови да приемат тъй ясно изложената на страниците на Свещените писания

истина за природата на човека и състоянието на мъртвите, биха съзрели в твърденията и проявите на спиритизма работата на Сатана с всякаква сила, знамения и измамни чудеса. Но вместо да се откажат от тъй приятната на плътското сърце свобода и да изоставят любимите си грехове, мнозина затварят очи за светлината и вървят, без да се съобразяват с никакви предупреждения, докато Сатана не ги заплете в мрежата си като лесна плячка. Тъй като „не приежа да обичат истината, за да се спасят“, „затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа“ (II Сол. 2:10, 11).

Малцина само имат правилна представа за изкусителната сила на спиритизма и опасността, скрита във влиянието му. Много са онези, които се интересуват от него просто от любопитство.

Тези, които се съпротивляват на спиритическото учение водят борба не само с хората, но и със Сатана и ангелите му. Те се сражават с поднебесните началства, власти и духове на злобата. Сатана не би отстъпил и педя своя територия, ако не го срази силата на небесните вестители. Божият народ трябва да го посрещне така, както стори нашият Спасител - с думите: „Писано е“. И днес, както в дните на Христос, Сатана може да цитира Свещените писания и ще извраща библейските учения, за да поддържа своята измама. Онези, които искат да останат твърди в това опасно време, трябва да си изяснят свидетелствата на Свещените писания.

БЕСОВЕТЕ ЩЕ СЕ ПРЕДСТАВЯТ ЗА РОДНИНИ

При мнозина бесовските духове ще се явят като починали роднини или приятели и ще вещаят най-опасни заблуди. Тези посетители ще въздействат върху най-нежните ни чувства и ще вършат чудеса, за да придадат по-голяма сила и власт на думите си. Трябва да сме готови да ги посрещнем с библейската истина, че мъртвите нищо не знаят и че представящите

се за починалите не са никой друг освен бесовски духове.

Ние стоим в предверието на „времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята“ (Откр. 3:10). Сатана ще приложи „всичката измама на неправдата“ спрямо всички, чиято вяра не е твърдо основана върху Божието слово, за да подчини на властта си човешките чада, и изкушенията му ще се множат. Но той ще може да постигне целта си само ако хората доброволно отстъпят пред изкушенията му. Тези, които искрено се стремят към познание на истината и се борят в послушание да очистят душите си, които правят всичко, за да се приготвят за предстоящата борба, ще намерят надеждна защита при Бога на истината. „Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то аз ще опазя тебе“ (Откр. 3:10) - обещава Спасителят. Той по-скоро ще прати в защита на Своя народ всички небесни ангели, отколкото да допусне една само доверила се Нему душа да бъде победена от Сатана.

„Да не се намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач или запитвач на мъртвите; защото всеки, който прави тия дела, е омразен на Господа и поради тия мерзости Господ твоят Бог изгонва тия народи от пред тебе“.

Второзак. 18:10-12

Пророк Исаия говори за страшната измама, чрез която нечестивите ще повярват, че не ги заплашва Божият съд. „Ние направихме договор със смъртта и се съгласихме с преизподнята, щото когато заливащата беда минава, да не дойде до нас; защото си направихме лъжата прибежище и под измама се скрихме“ (Исаия 28:15). Към описаните тук хора се числят и всички, които ще се залъгват с надеждата, че няма никакво наказание за грешника; че всички, колкото и развратени да са, ще бъдат взети в небето, за да

станат Божии ангели. Но в много по-голяма степен правят съюз със смъртта и сключват договор с преизподнята онези, които отхвърлят истините, промислени от Небето като защита на праведния в скръбни дни и дирят убежище в предложената от дявола лъжа - измамните твърдения на спиритизма.

НЕВЕРОЯТНАТА СЛЕПОТА

Слепотата на нашето поколение наистина е поразителна. Хиляди не се доверяват на Божието слово и го отхвърлят, за да приемат със сляпа доверчивост изкушенията на Сатана. Скептици и присмиватели осъждат фанатизма на отстояващите вярата на проците и апостолите, осмиват тържествените библейски истини за Христос, спасителния план и наказанието за онези, които отхвърлят истината. Отнасят се със съжаление към тези ограничени, слаби и суеверни хора, които признават изискванията на Бога и се покоряват на заповедите в Неговия закон. Толкова уверени, сякаш наистина са направили завет със смъртта и имат договор с преизподнята, те като че ли са вдигнали пред Божието възмездие непроницаема, непреодолима стена. Нищо не може да ги уплаши. Тъй пълно са се отдали на изкусителя, тъй тясно са се съединили с него, толкова са пропити от неговия дух, че нямат нито сила, нито желание да се освободят от примките му.

ПОСЛЕДНОТО ИЗКУШЕНИЕ

Сатана дълго е подготвял последния етап от изкушаването на света. В основата на неговата работа е залегнало обещанието, дадено на Ева в Едем: „Никак няма да умрете... в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото“ (Бит. 3:4, 5). Той постепенно подготвяше развитието на висшето изкуство на изкушението - спиритизма. Още не е постигнал пълното осъществяване на намеренията си, но и това ще стане в последното време. Пророкът свидетелства: „И видях... три нечисти духове, прилични на жаби; защото те са бесовски духове, които вършат знаменния, отиват при царете на цялата вселена да ги съби-

рат за войната във великия ден на всемогъщия Бог“ (Откр. 16:13, 14). В тази измама ще бъде въвлечен целият свят, изключение ще бъдат само онези, които ще бъдат опазени от Божията сила чрез вярата в Неговото слово. Хората вече тънат в съдбовно безгрижие и само изливането на Божия гняв може да ги пробуди.

Нежелаещите да приемат ясните, действени истини на Библията непрестанно търсят приятни басни, които да успокоят съвестта им. Тези учения биват приемани с толкова повече благосклонност, колкото по-малко духовност, самоотричане и смирение има в тях. Хората съзнателно потискат силите на разума у себе си, за да служат на плътски желания. Увереността в собствената им мъдрост е твърде силна, за да могат да изследват Писанията с покаяние и сериозна молитва за Божие ръководство; така те се лишават от каквато и да било защита против заблудата. Сатана се е подготвил да удовлетворява желанията на техните сърца и използва случая, за да им поднесе своята лъжа вместо истината. Също тъй и папистите завладяха съзнанието на хората; отхвърляйки истината, част от която е кръстът, протестантите тръгнаха по техните стъпки. Всички, които пренебрегват Божието слово заради удобството и спокойствието си и за да не се отличават от света, ще бъдат готови да приемат най-ужасната ерес като религиозна истина. Този, който умишлено отхвърля истината, ще приеме всяка възможна форма на заблуда. Дори ако една заблуда го ужасява, друга ще се окаже приемлива. Апостол Павел говори за хората „които... не приеха да обичат истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата“ (II Сол. 2:10-12). Бидейки предупредени, трябва да бъдем внимателни относно ученията, които приемаме.

Всички, които пренебрегват Божието слово заради удобството и спокойствието си и за да не се отличават от света, ще бъдат готови да приемат най-ужасната ерес като религиозна истина.

ГЛАВАТА НА ЕДНА ОТ СВЕТОВНИТЕ РЕЛИГИИ ПАПА ИОАН-ПАВЕЛ II СЪЩО ИГРАЕ ПОЛИТИЧЕСКА РОЛЯ

Михаил Горбачов

МОСКВА - „Аз вдах оживена кореспонденция с папа Йоан-Павел II след нашата среща във Ватикана през 1989 година. Мисля, че този диалог ще продължи.“

„...по време на нашите срещи аз разбрах, че папата също е имал своята роля в изграждането на онова, което наричаме ново политическо мислене.“

„...Онова, което винаги съм ценял в начина на мислене и идеите на папата, е тяхната духовна извисеност, стремението да се подпомогне развитието на новата световна цивилизация.“

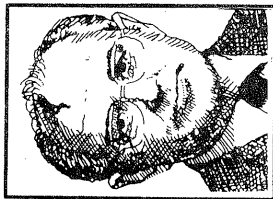
„...Сега може да се твърди, че всичко, което стана в Източна Европа през последните години, би било невъзможно без усилията на папата и голямата, включително и политическата роля, която той играеше на световната сцена.“

Смятам, че значителната крачка, която направи нашата страна, изигра роля и в развитието на връзките с Ватикана; по-специално - ние разбрахме необходимостта от връзката между Руската православна и Католическата църква...“

„...Убеден съм, че действията на папа Йоан-Павел II имат огромно значение... С една дума: той е велик човек. Не бих искал да преувеличавам, но моето впечатление е, че папата е велик извор на енергия и предизвиква чувство на дълбока увереност.“

Папа Йоан-Павел II ще играе огромна политическа роля, тъй като в Европа се извършва сериозни промени...“

(Откъси от статия на последния ръководител на бившия Светски съюз Михаил Горбачов, писана за италианския вестник „La Stampa“ и публикувана по-късно в американския вестник „The Oregonian“, 9 март 1992 г.)

ГОРБАЧОВ

ПАПАТА ЗА РЯЗКО ПРОМЕНЕНОТО ОТНОШЕНИЕ КЪМ РЕЛИГИЯТА В СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ

Enzio Mauro и Paolo Mieli

ВАТИКАН - „Тези думи са искрени - казва папата. - И потвърждават онова, което винаги съм мислил за Горбачов - той е цялостна личност...“

„...аз найстина вярвам, че нашата среща бе подготвена от Провидението.“

Папата казва, че великият социален и идеологически преврат в Източна Европа определена и съпровождана тази рязка духовна промяна.

„...това не е само криза на комунизма, то е и прустройство. А прустройство означава освен всичко друго и „пресобръщане“.

Относно твърденията на Горбачов за политическата сила на папата - може ли от гледна точка на Ватикана действията на папата да се оценяват като политически?

Папа Йоан-Павел II отговаря: „Не мисля, че някой може сериозно да говори за политическа роля, защото мисията на папата е да проповядва Евангелието.“

(Откъси от интервюто на папа Йоан-Павел II за италианския вестник „La Stampa“ по повод статията на Михаил Горбачов „Глава на една от световните религии папа Йоан-Павел II също играе политическа роля“, публикувана по-късно в американския вестник „The Oregonian“, 9 март 1992 г.)

ПАПАТА

Светът след 2000-та година -
К. Арасола и др.
Предстоят решителни промени -
Д-р Х. Хайнц
Армагедон - Джордж Вандеман

Книги, които обогатяват духовния
живот на човек и дават поглед към
будещето.

Прочетохте откъси от бестселър №1 „Великата борба“

В милионен тираж!

Историята е записана от руините на велики цивилизации.

Милиони хора са убедени, че дори великите държави стоят на границата на икономическия крах и моралния банкрут.

Хаос, кризи, катастрофи... как ще свърши всичко това?

Древните пророчества предсказват **НОВ СВЕТОВЕН РЕД** - може би неговото време вече е настъпило.

Издателите на българското издание молят читателите за всички необходими им уточнения относно цитираната литература да търсят съдействието на американските издатели: **IBE, INC.** PO Box 352 • Jemison AL 35085 • USA

София 1000
ул. „Солунска“ № 10
тел. (02) 88 12 18